

Prvá misia

Povedky z Vodnej planéty

Stanislav Hoferek

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Stanislav Hoferek</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2016)</u>	<u>111100</u>

Obsah

<u>Prvá misia.....</u>	<u>1</u>
Obsah.....	2
O knihe.....	3
Knihy zo série Vodná planéta.....	4
Bojím sa vašich zbraní.....	6
Arin a Nira.....	19
Dvere.....	28
Lietajúce kamene.....	38
Nira.....	47
Epilóg.....	57

Špeciálne poďakovanie si zasluhuje Adriána Hanešová, Terézia Joniová, Roman Mátyus a Marcel Piljar za cenné rady a úpravy textu. Portrét Ziggy nakreslila Dominika uličná, ďakujeme.

O knihe

Arkánska bojovníčka Ziggy sa viac alebo menej dobrovoľne dostáva do nepríjemnej situácie. Napriek mnohým zásluhám sa v svete ľudí stáva symbolom niečoho divokého a neľudského. Rozhodla sa, že nebude bábkou v rukách mocných a zobrala svoj život do vlastných rúk. Prvá misia je príbeh o odvahe, netypickej diplomacii a o večnej túžbe po uznaní. Podarí sa Ziggy nadviazať na svoje staršie úspechy? A ako vyrieši spor dvoch náboženstiev?

Nestretáva len priateľov a nepriateľov, ale aj svoj úplný protiklad. Nieкого, kto má na všetko opačný názor a nerozumie jej čiernemu humoru a hlbokkej filozofii. Navyše sa stretne s niekým, pre koho je vzorom, aj keď často nepochopeným. Prvá Misia sa začína hneď po sérii Vodná planéta.

Knihy zo série Vodná planéta

Vodná planéta I

Rovní a ešte rovnejší

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-i>

Vodná planéta II

Vyšší záujem

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-ii>

Vodná planéta III

Trochu iný svet

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-iii>

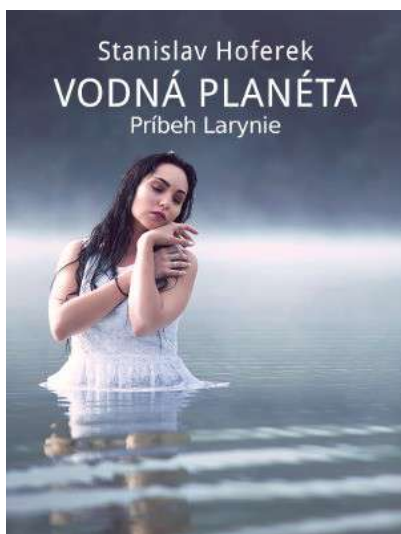

Vodná planéta IV

Hadí meč

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-iv>

Vodná planéta: Príbeh Larynie

Kompletná séria (I-IV) s bonusovým materiálom

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-pribeh-larynie>

Prvá misia

Z cyklu Poviedky z Vodnej planéty

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-prva-misia>

Bojím sa vašich zbraní

Posledný z mladých adeptov sa pozerá na mocnú bojovníčku. Nechce dopadnúť tak, ako všetci pred ním. Ústup je zbytočný a ruky bojovnej arkánky ho chytia bez ohľadu na to, čo urobí. Ziggy ho nabáda, aby sa nebál, ale mladík nechce spoznať celý kolektív ošetrovne.

„Tak pod'. Musíš sa to naučiť.“

„Naučiť? Čo sa mám naučiť, keď ma hodíš o zem?“

„Skutočný bojovník sa učí z chýb ostatných. Ak si videl, čo presne robili tí pred tebou, môžeš urobiť to isté, ale lepšie. Alebo skúsiť niečo úplne iné. Každý bojovník vie len to, čo sa naučil. Buď využiješ svoju i moju silu, alebo dostaneš ešte väčšiu nakladačku v skutočnom boji.“

„Nemôžem ťa poraziť. Si príliš rýchla a silná. Len sa priblížim a ty ma s tými tvojimi silnými rukami tak zmrzačíš, že nebudem môcť ani chodiť.“ Mladý muž sa len ťažko pozerá do očí hrdej arkánky.

„Vidím, že veľa rozprávaš. A máš strach. Ako sa voláš?“

„Gerin.“

„Ahoj Gerin. Ako si sa vyspal?“

„Čo je to za otázku?“

„Poznám aj jednoduchšie. Môžem ti ju však zopakovať.“

„Vyspal som sa dobre, ale takéto cvičenie som nečakal.“

„Dobre teda. Povedzme, že si sa vyspal dobre. Máš teda silu. Možno väčšiu, ako si myslíš. Vymeňme si úlohy. Ty si ten silný tvor, z ktorého majú všetci strach, a ja som akýsi drobec, čo si neverí. Myslíš, že ťa porazím?“

„Určite.“

„To nie je správna odpoveď. Daj tie ruky hore. Takto! Vidíš?“

„Načo? Nemám tak dlhé ruky ako ty. Nedokážem urobiť všetky tie tvoje chmaty.“

„Po prvé, tie chmaty nie sú moje. Naučila som sa ich a bola som hádzaná o kamene či žeravé uhlíky, nie o žinienku. Po druhé, prvý cieľ každého predátora je osamotený bojko. Takže ak chceš žiť a ak chceš, aby žili tvoji kamoši, musíš s tým niečo spraviť. A po tretie, čím skôr sa do toho pustíš, tým lepšie bude pre teba. Ak poriadne vyhladnem pri tom čakaní, tak ťa šetriť určite nebudem. Tak daj tie ruky hore a skús si ten manéver.“

Len čo dal Gerin svoje ruky do výšky, Ziggy sa rozbehla jeho smerom. Úplne iným manévrom, ako predtým, ho plesla po bruchu. Mladík sa inštinktívne chytil za brucho a Ziggy ho následne naskladala do kľbka. Nemohol robiť vôbec nič, zatiaľ čo si z neho arkánka spravila stoličku.

„Tu končí dnešná lekcia. Je to s vami mizerné a čoraz horšie, ale som rada, že si to začínate uvedomovať. Takže nabudúce.“

„Zlez zo mňa!“ Gerinov rozkaz vyčaril úsmev na tvári arkánky.

„Dobre, to môžem.“

Ziggy zliezla z Gerina a pomohla mu pohodlne si ľahnúť na žinienu. Nebolo na nej vidieť hnev alebo sklamanie.

„Teraz ti poviem niečo zaujímavé. Ani o tom nevieš, ale zachoval si sa správne.“

„Ja? Správne? Ako to myslíš?“

„Všetci dopadli tvrdo na žinienu po tom, čo na mňa zaútočili. Je to niečo ako bitka, ktorú nemôžeš vyhrať. Vtedy máš tri možnosti. Bojovať a umrieť za akúsi česť alebo nejakú štatistiku, bojovať úplne inak alebo nebojovať.“

„A chceš povedať, že je lepšie nebojovať. To predsa viem. Vie to každý.“

„Nie, tak to nie je.“

„Tak čo potom?“

„Mňa z ľudí nikto neporazí v boji na blízku. S holými rukami, palicami, mečmi alebo akoukoľvek zbraňou. Keby sme bojovali čo i len s lyžičkami, vyhrám.“

„Preto tu si, nie? Aby sme sa od teba niečo naučili.“

„V tom máš pravdu, preto som tu. Ale som tu i preto, aby som sa stala súčasťou niektorého tímu, ktorý bude robiť niečo prospešné. Dokážem byť užitočná, ale päť chlapov ako si ty by porazilo päť bojovníčok, ako som ja.“

„Ako to?“

„Rozmýšľaj. Aby som mohla použiť meč či päste, musím sa dostať k tebe. Ak budeš mať v ruke samopal, zatiaľ čo ja len niečo na boj z blízka, vyhráš.“

„Ale aj ty budeš mať samopal.“

„Potom budem podobná ako ty. Ty nevieš bojovať z blízka, neovládaš žiadne bojové umenie. Ja viem strieľať len z luku, kuše a hádzať nože či hviezdice. Vidiš v tom zozname samopaly, pištole a ďalšie zbrane, s ktorými som sa nikdy nestretla?“

„Ale ty si silná a ľahko sa to naučíš.“

„A zároveň, ak si si nevšimol, som aj dost veľká. Je ľahšie trafiť veľký cieľ, ako malý.“

Zatiaľ, čo sa Ziggy rozprávala s jedným z nováčikov, Teirak len ťažko znášal pohľad na jej učebné metódy. V duchu ticho nadával a bol rád, že má svoj bojový výcvik dávno za sebou. Na boj jedného proti jednému bol v jeho časoch len krátky manuál. Ako vyblokovat' tri základné útoky a ako udrieť, so zbraňou a bez nej. Naproti tomu, Ziggy hovorí o prekonávaní strachu, odvahe a využívaní čohokoľvek, čo sa dá nájsť v okolí. Minule predvádzala boj s vlajkou. Udrieť do strany, následne podraziť nohy a prebodnúť. Rýchle a efektívne, ak sa to urobí úplne správne.

„Priateľská návšteva?“ Ziggy uvítala svojho veliteľa a jemne sa mu poklonila.

„Skôr varovanie.“

„Stalo sa niečo?“

„Stalo sa, ale viac sa bojím toho, čo sa stane.“

„Môžem pomôcť?“

„Ani nevieš, ako veľmi ťažkú otázku si práve položila.“

Teraz už bývalý veliteľ lode Galedon II začal pôsobiť utrápene a Ziggy to na ňom okamžite uvidela. Namiesto rozhodnosti na ňom vidno neistotu.

„Akú otázku by som teda mala položiť?“

„Ziggy, máme vážny problém. Tak ty, ako aj ja a všetci ostatní.“

„Čo sa stalo?“

„Zatiaľ nie veľa, ale bude to pokračovať.“

„Tak mi povedz úplný začiatok.“

„Zachytili a preložili sme prvú kódovanú správu, ktorá hovorí veľa o tebe a o Navii. Sú tam veci, ktoré sú naozaj nebezpečné.“

„Aleba. Napríklad?“

„To ani nie je veľmi dôležité. Čo je dôležitejšie, bude to horšie.“

„Dokelu, nenapínaj ma. Čo sa tam písalo? Že hádzem o zem tých budúcich vojakov, ktorí sa musia naučiť padať, aby sa mohli naučiť aj znovu postaviť na nohy?“

„To nie. Skôr niečo o tom, čím si. Arkánov dobre nepoznáme, ale nás, ľudí, priťahuje akási rozdielnosť. Z toho, že máš v sebe trochu krvi maniov, môže ktokoľvek urobiť veľkú bublinu. Nie

všetci si overujú detaily. Stačí niekoľko vecí zvýrazniť a zrazu si niekto celkom iný. Z bojovníka sa môže stať vrah aj cez noc, bez toho, aby sa vôbec dostal z postele. Dokážu to médiá. Ak chceš niekoho znemožniť, médiá to dokážu.“

„Prečo nepoctí niekto z tvojich kamošov autora tej správy?“

„To sa stalo. Ale kam všade sa dostala tá správa, to sa nevie. Budú ďalší a ďalší. Posledná vec, čo tento svet chce, je občianska vojna. Môžeme byť radi, že máme vodu. Namiesto toho sa obávam, že všade začnú vznikať jednotlivé konflikty. Až sa spoja do jedného veľkého celku, nič ho nezastaví.“

„Chceš mi povedať, že aj na tejto planéte sa bežne vytrháva z kontextu? Myslela som, že ľudia môžu byť svojim myslením trochu inde. A dobre chápem aj to, že aj tu vzniká stupňovaný problém?“

„Stupňovaný problém? Čo pod tým myslíš?“

„Opraví sa jeden problém a vzniknú tri ďalšie.“

„To je asi v celom vesmíre.“

„Keď skončím výcvik nováčikov, môžem tento problém vyriešiť.“

„Ty? A ako?“

„Čo takto médiá?“

Ziggy sa zapozerala do Teirakovej tváre. Videla v ňom napätie i očakávanie veľkých zmien. Všetko, čo pozná, sa už čoskoro zmení. Hrala sa s kvietkom, ktorý mala zavesený na krku. Chcela vidieť, či sa naň pozrie. On sa však neustále pozeral na ňu, priamo do očí.

„Asi vidím, čo ťa naozaj trápi. Alebo skôr kto.“

„Ty nie si problém.“

„Viem, že nie som problém,“ povedala Ziggy so smiechom, „ale ktovie, či som správnym riešením? Potrebuješ, aby sa trochu upokojila situácia, ktorá sa zamotala s príchodom mňa a Navie. Skúsme tie médiá. Už som o tom počula aj celkom dosť. Ak ma chce niekto znemožniť, tak práve môj jasný postoj je to posledné, čo bude potrebovať.“

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad.“

„Ja zas viem, že nerobiť nič je ten najhorší z nápadov. Poďme na to!“

Ziggy skúsila pokračovať v tréningu, ale nikto nechcel, aby ho hodila o zem, alebo aby ho odzbrojila veľmi nepríjemným novým spôsobom. Mala radosť z tohto nasadenia. Konečne niečo, kde možno využiť niektorý z jej talentov. Teraz prišla nová výzva.

Teirak odprevadil Ziggy do svojho vozidla. Pre arkánku vyzeralo smiešne. Pevná konštrukcia na štyroch mohutných kolesách. Vozidlo jej rozhodne doprialo dobrú náladu. Pomyslela si, že keby mal každý niečo takéto, asi by sa nedali používať cesty. Tie vozidlá by ich zaplnili a špeciálne v zákrutách by tieto plechové monštrá až priveľmi zavádzali.

„Tie médiá, čo si spomínal. Povedz mi o tom viac.“

„Máme vysielanie, ktoré si môže pozrieť každý. Do toho vysielania musia ísť len overené informácie, prezentované z neutrálneho pohľadu.“

„Je ti jasné, že množstvo vecí o mne si nevieš overiť, však?“

„Pre teba sa urobí výnimka.“

„A je ti jasné aj to, že v téme o mne a mojom ľude asi nebudem úplne neutrálna.“

„Aj na to sa urobí výnimka.“

„Nemyslím to v zlom, ale problém chceš naprávať tým, že urobíš množstvo výnimiek?“

„Čo navrhuješ?“

„Pravdu. Nie vždy sa oplatí, nie vždy je to najlepšie možné riešenie a s veľkou pravdepodobnosťou si urobíš nových nepriateľov. Zároveň sa to však aj trochu očakáva. Najpravdivejšia myšlienka o pravde, ktorú poznám, je celkom zaujímavá. Chceš ju počuť?“

„Samozrejme.“

„No vidíš. Teraz si nie som istá, či hovoríš pravdu alebo nie.“

„Chcem počuť tú tvoju myšlienku.“

„Pravda nie je opak klamstva.“

„Prečo si myslíš, že nie?“

„Pretože každý má svoju pravdu. Môže mať aj každý svoju lož? Pravdivých informácií môže byť viac. Aj úplne rozdielných. Uvediem ti veľmi jednoduchý príklad. Jablko je zelené. Ale jablko je zároveň červené. Podľa toho, kde sa aké pestuje, alebo s akým prichádzaš do styku. A predsa sú takí, čo budú bojovať za jedinú pravdu, že jablko je zelené. Nemusí to byť pravda, ale pre niektorých bláznov to môže byť dobrý argument na to, aby niekomu odťali hlavu či popravili rodinu hoci aj do piateho kolena. Pekná irónia, že aj v kolene je jablko.“

„Keď ťa tak počúvam, možno mám pre teba inú úlohu.“

„Takže nejdem do médií a nebudem slávna?“

„Slávna už si. V tom je sila médií.“

„Tak fajn. Som slávna. Ešte keby tu mala moja prítomnosť aj reálny zmysel, to by bolo naozaj úžasné.“

„Veríš v osud?“

„Verím v to, že každý má možnosť riadiť svoj život. Zároveň verím v to, že na základe zákonitostí, ktorým vôbec nerozumiem, každý niekedy dostane facku, padne na hubu, alebo bude na krátky čas všetko v poriadku. Dokonca v takom poriadku, až z toho bude chaos.“

„Takže neveríš?“

„Ak sa ti ocitne dýka v chrbte, tak je na tebe, či budeš nadávať na osud alebo na to, že ťa niekto nemá rád. Každopádne to zabolí a je zle, alebo nezabolí vôbec. To je úplne zle.“

„Trochu mám strach. Vieš, médiá sú u nás oficiálne nestranné. To však neznamená, že budú dávať len neutrálne otázky. Môžu položiť takú, na ktorú sa ťažko odpovedá, prípadne už otázka ti urobí nepriateľov.“

„Podpásovka?“

„Áno, také niečo.“

„Výborne!“

Teirak skontaktoval médiá a tie okamžite zareagovali. Málokto videl Ziggy osobne, ale najrôznejšie fámy neustále pribúdali. Od bežných úvah, že tu nezapadne, cez morbídne teórie o konci civilizácie.

Štúdio sa nachádza neďaleko cvičiska. Ziggy netušila, že sa okamžite stretne so záplavou nepríjemných otázok. Na vysielacej stene visel obrovský plagát, zhotovený z fotografie Ziggy a Navie.

„Pozri, pripravili pre teba šaty.“

„Toto? To sú šaty?“

„Nepáčia sa ti?“

„Ako mám komentovať bielu látku?“

„To je štandardné oblečenie.“

„Načo? Aby boli všetci rovnakí?“

„Biela vyjadruje čistotu a úprimnosť.“

„U nás sneh, nuda a málo pobytu na slnku.“

„Môžeš si to obliecť?“

„Nemôžem, je to malé. A keby to aj bolo tak akurát, cítila by som sa v tom nepríjemne. Vidiš, hodím si to cez plece, nech to mám oblečené aspoň takto.“

„Pás cez plece nosia u nás trochu iné skupiny obyvateľstva.“

„Aké?“

„Väčšinou víťazky sú aže krásy.“

„Výborne, to použijem.“

„Ešte si musíš vybrať, s kým sa budeš rozprávať. Muž, alebo žena?“

„Nie je to jedno? Ktokoľvek má dve ruky a jednu hlavu.“

„Ide o to, na koho otázky sa ti lepšie odpovedá.“

„Či mi položí tú istú otázku muž alebo žena, to je úplne jedno. Odpoviem rovnako.“

„Musíš si vybrať.“

„Dobre teda, vyberám si ženu. Nabudúce muža. Môžem to striedať. Alebo by to mohlo byť náhodne. Máš pri sebe nejakú mincu?“

Teirak informoval vedenie celoplanetárneho vysielania, že arkánka si vybrala ženu. Vybrali pre ňu skúsenú moderátorku, ktorá často vedie rozhovory so spornými osobnosťami. Po chvíli sa objavila a skúmavým pohľadom sa zapozerala na Ziggy. Teirak prisľúbil, že bude neustále nablízko.

„Prvýkrát?“

„Prežila som vyjednávanie s maniami. Som tu dobrovoľne a rozhodne sa nebojím, že niečo dopadne zle.“

„Zaujímavé. Ideš v takomto oblečení? Čo je to, brnenie?“

„U nás sa tomu hovorí praktické oblečenie. Ale mám aj tú bielu látku.“

Ziggy si uvedomila, že aj tá moderátorka je v bielom. Navyše je tou bielou látkou kompletne zahalená od ramien dolu v niekoľkých vrstvách.

„Prečo si si ju neobliekla?“

„Myslela som si, že mi nebude pasovať.“

„Host'ovské oblečenie sa na teba naozaj nehodí, si vysoká.“

„Takže ty si v bielom, ale si tak trochu inak v bielom? Ľudia v tvojej pozícií majú väčší kus látky ako hostia? Zaujímavé.“

„Nevymyslela som tie pravidlá.“

„Ale máš tu rešpekt. Ak by si chcela, môžeš to zmeniť.“

„Páčiš sa mi. Povedz mi pravdu, prečo si tu?“

„Teirak ma o to požiadal. Nemám v pláne robiť žiadne problémy, ale mojím príchodom som neúmyselne pár problémov spôsobila. Chcem pomôcť s nápravou.“

„Môžeme ísť do priameho vysielania? Prvá otázka bude o farbách, môžeš zatiaľ popremýšľať nad odpoveďou.“

„O akých farbách?“

„Prepáč, na chvíľu som zabudla, že nie si odtiaľto. Ako prvá bude otázka na tvoju obľúbenú farbu.“

„V poriadku.“

Vo vysielacom štúdiu sa začali zapínať kamery. Moderátorka sa ešte raz pozrela na obľechenie arkánky a začala hovoriť úvodnú reč.

„Príjemné popoludnie! Dnešný rozhovor bude výnimočný. Máme tu hosťa z úplne iného konca vesmíru. Záhadná bytosť, ktorá je podobná nám, ľuďom. Napriek tomu sa odlišuje. Čo prináša a ako ovplyvní našu kultúru? Aký je jej svet a aké sú jej skutočné ciele sa dozvieme v dnešnom rozhovore. Ako obvykle, budeme odpovedať na vaše otázky. Ziggy, toto je tvoj veľký moment. Predstavíš sa nám?“

„Myslela som, že dostanem otázku na moju obľúbenú farbu.“

„Zaujímavý začiatok. Áno, je to otázka aj na farbu. Aká je tvoja obľúbená?“

„Krvavá.“

„Krvavá? Prečo práve krvavá farba?“

„Krv znamená život. Môžem povedať, že mám rada modrú farbu. Modrú ako nekonečný oceán. Alebo žltú, ako krásne letné kvietky. Môžem povedať fialovú, bielu, čiernu, akúkoľvek. Vybrala som si krvavú. Farbu krvi a teda aj života. Farbu, vďaka ktorej je možné nájsť mrznúceho človeka v snehu. Farbu bojovníkov, ktorí obetujú aj svoju krv, aby ubránili svoju rodinu. Krvavú farbu poznajú bičovani, ktorí sa nechcú vzdať svojej pravdy a poznajú ju matky, ktoré v bolestiach zažívajú jedinečné šťastie.“

„Zatiaľ si nikto nevybral krvavú farbu.“

„Ja som zatiaľ nevidela nikoho, kto by súdil ľudí na základe toho, akú farbu majú radi.“

„Aké vlastnosti sú podľa teba dôležité?“

„Všetky zaradom. Živé bytosti nie sú listy papiera s dopredu stanovenými vlastnosťami. Sú skôr ako knihy, do ktorých sa čmára a kde sa riadky prepisujú a dopĺňajú. Je ľahké vytrhať z knihy strany, ale urobiť krásny celok, to je skutočné umenie.“

„Povedz nám niečo o sebe. Počuli sme rôzne chýry, ale skôr, ako ich začneme vyvracať, radi by sme sa o tebe dozvedeli viac.“

„Mám dve ruky a dve nohy. Jednu otvorenú hlavu, funkčné srdce a pamätám si veci, ktoré si pamätať musím, aj keď by som na mnohé z toho rada zabudla.“

„Necítiš sa tu tak trochu sama? Predsa len, je to trochu iný svet ako ten, na ktorý si bola zvyknutá.“

„Prvá vec, ktorú môžem kompletne vyvrátiť. Celý život som bola oveľa viac medzi ľuďmi, ako medzi arkánmi. Cestujem, aj keď slovo utekám je asi lepšie. Spoznávam, a zároveň chránim. Neriadim sa kultúrou, ale všimam si, ako sa kultúra v jednotlivých častiach sveta ohýba.“

„Prečo si nebola medzi arkánmi?“

„Ak poviem, že som zabila vlastnú matku, pár arkánov a bola som donútená žiť ako otrokyňa, tak si to niekto prekrúti. Zároveň som zachránila celú planétu pred vojnou, i keď len na krátky čas. Zachránila som desiatky ľudí pred smrťou a prispela som k tomu, že dnes náš svet zachraňuje ten váš. Bojovala som proti maniom a to tak diplomaticky, ako aj v prvej línii s mečom v ruke. Napriek tomu, že nemám kompletný vojenský výcvik, cvičím vašich budúcich vojakov.“

„Aké to bolo, zabiť vlastnú matku?“

„Nechceš sa rovno spýtať, ako veľmi som plakala? Samozrejme, že to bolo strašné. Inštinkt, ktorý som neprekonala. Keby sa tak veci pohli iným smerom. Ale nepohli sa. Stratila som rodičov, detstvo i celý život a všetko som si zobrala späť. Keď je všetko stratené, môžeš len získať.“

„Prečo si vlastne pristúpila na cestu až sem?“

„Vodná planéta, ako ju voláme my aj vy, je momentálne domovom inej silnej bytosti. Nechcem byť žiadna kráľovná či bohyňa, chcem spoznávať svet. Keby som ostala, ohrozila by som mier a zároveň by som musela zmeniť svoj štýl života. Vďaka vašim ľuďom som sa veľa dozvedela a ak je možné využiť to, čo viem v prospech mieru, neváham.“

„Spomínaš mier. Je zvláštne, že bojovníčka spomína mier. Neboli by bojovníci bez práce, keby bol všade mier?“

„Všade je mier a ten, kto má disciplínu, dokáže používať nielen meč, ale aj bežné nástroje. Ak by bol všade mier, stačilo by len počkať a skôr alebo neskôr vznikne nový konflikt. Nie každý naň

bude pripravený. To ale neznamená, že každý potrebuje mať doma zbrane a musí celé hodiny zdokonaľovať svoje telo. Dôležité je myslieť dopredu a ten, kto to nedokáže, je v nevýhode. Viem používať desiatky zbraní, ale to neznamená, že si neprajem mier. Najdôležitejšie boje prebiehajú v našom vnútri. Zastať sa slabších, alebo ísť slepo dopredu? Milovať, aj keď nebude láska opätovaná, alebo získať patent na samotu? V každom z nás sú vnútorné boje a myslieť si, že zavládne večný mier, je úplne hlúpe.“

„Cestovala si po svete sama?“

„Áno aj nie. Väčšinou som cestovala úplne sama, ale neraz som cestovala v dvojici. Len nedávno som som bola prijatá medzi arkánov. Teraz je jediná plnokrvná arkánka Navia. Stretala som ľudí a na niektoré osobnosti som si zvykla.“

„Aj na úplne obyčajných ľudí?“

„Každý je osobnosť. Každý sa zachová v niektorej situácii inak, ako sa očakáva.“

„Povieš nám niečo o Larynii?“

„Odkiaľ o nej viete?“

„Citujem z denníka komunikačnej pracovníčky lode Galedon II: Larynia je málo schopná, nedospelá žena, s vážnymi psychickými problémami. Má problémy v citovej oblasti, pri rozhodovaní je nepružná a nie je schopná pokroku v oblasti prirodzenej inteligencie. Napriek svojmu veku je stále plne negramotná a ľahko ovplyvniteľná démonickými silami. Larynia kladie vyšší dôraz na učenie náboženskej sekty ako na praktické uplatnenie svojich schopností. Je doživotne poznačená stratou blízkych rodinných príslušníkov. Koniec citátu.“

„Pozdravujem Riu. A fakt, že jej práve Larynia zachránila život, asi zabudla spomenúť. Takisto zabudla spomenúť aj to, že dokázala najdôležitejšiu zástupkyňu z rodu maniov dostať na našu stranu. Dokázala vychovať najinteligentnejšie dieťa tej planéty a často dokázala prejaviť svoj názor, ktorý bol odlišný od názoru všetkých ostatných. Niekedy bol dokonca jediný správny názor práve ten jej. Larynia je pre mňa ešte stále dievča, ktoré má mäkké srdce a kedykoľvek sa obetuje za niekoho iného. Prvýkrát som sa s ňou stretla na jej poprave. Zastala sa sestry, aj keď vedela, že ju to bude stáť život. Nie je génius, ale má môj plný rešpekt. A pokiaľ ide o čítanie a písanie, to sa u nich v mladom veku neučilo. Namiesto toho sa naučila časti náboženských kníh, pretože tam iné knihy povolené neboli. Je ľahké súdiť niekoho z úplne iného prostredia a neodhadnúť, čo všetko ten niekto v rámci svojich možností dosiahol.“

„Je pravda, že je v tebe krv démonických maniov?“

„Áno, je. Neviem koľko, ale nie veľa. Ak ma chce niekto odsudzovať za to, že som sa narodila tak, ako som sa narodila, tak nech si odsudzuje. Všetci arkáni majú v sebe trochu krvi maniov. Pôvod-

ne sme boli zbraň. Bojovný národ. Boli sme stvorení ako ochrancovia a nepriatelia maniov. To, že s nimi máme niečo spoločné, neznamená, že by sme s nimi súhlasili. Máme s nimi niečo spoločné, aby sme mohli proti nim efektívnejšie bojovať. Poznám maniov a ich čary. Všetky ich povahové črty. Bojovala som proti nim a budem znovu, alebo sa znovu postarám o mier.“

„Čo by sme podľa teba mali robiť, aby sme porazili maniov?“

„Nebojovať medzi sebou. Dohodnúť sa. Hľadať kompromisy. Myslieť dopredu.“

„Je pravda, že si prišla šíriť svoju kultúru a zmeniť náš svet?“

„Nie, nie je to pravda. Prichádzam, lebo chcem mier na planéte, z ktorej pochádzam. A ak pomôžem udržať mier aj inde, tak tým lepšie.“

„Neustále sa opakuje otázka, či veríš v osud.“

„Rozprávala som sa o tom s Teirakom. Skúsím to čiastočne zopakovať. Neverím v osud. Zároveň však beriem ako prirodzené, že niekto dostane na hubu. Je na nás, aký bude náš život. My sme pánmi svojich životov. Niektoré veci však neovplyvníme, alebo ovplyvníme len minimálne. Je to ako s dýkou v chrbte. Môžeme nadávať na osud. Alebo môžeme nadávať na to, že sme na to neboli pripravení, alebo sme to nejako vyprovokovali. V každom prípade je na nás, čo urobíme. Prosiť o život? Jednoducho zomrieť? Najlepšie je žiť tak, aby nemal nikto dôvod dostať svoju dýku do našich chrbtov.“

„Preto máš aj teraz na sebe brnenie?“

„Nie, preto nie. Idem priamo z vojenského výcviku. Snažím sa pomôcť vašim vojakom. Len čo som sa dozvedela, že môžem takouto formou pomôcť, prišla som. Mám na sebe svoje pôvodné šaty, pretože mi pripomínajú domov a pre mňa sú pohodlné. Nebojím sa dýky do chrbta. Viac sa bojím toho, že niekto v mene akéhosi údajného dobra urobí veľa zla.“

„Podľa toho, čo nám hovoríš, je tvoj život bohatý. Myslíš si, že dokážeš pomôcť našej spoločnosti?“

„Pokúšam sa o to. Aby som niečo menila skutočne k lepšiemu, musím to najskôr dobre poznať. Často treba iný pohľad na vyriešenie rovnakého problému.“

„Najčastejšia otázka, ktorú tu mám, je, kuriózne, o cestovaní. Nechceš sa stať súčasťou niektorého tímu, ktorý pôsobí vo vesmíre? Najmä tvoji neprajníci by si priali, aby si odišla tak rýchlo, ako si prišla.“

„Ak niekto má niečo proti mne, nech mi to povie do očí. A nech idú do tímu spolu so mnou.“

„Iná skupina sa stavia na tvoju podporu. Pred začiatkom vysielania dokonca došlo k ozbrojenej výmene názorov v jednom z našich najväčších miest.“

„To som nevedela. Rozhodne vyzývam k urovnaniu konfliktov. Ak s tým môžem pomôcť, dajte mi vedieť ako. Je strašne, ale fakt strašne nanič, keď dôjde k bojom súčasne za a proti niečomu. Vtedy je ťažké presvedčiť jeden z táborov, že v skutočnosti nikomu nepomáhajú a škodia len sami sebe.“

„Heslo prvého tábora je Zachráňte našu kultúru, heslo toho druhého je Zodpovedne a s láskou.“

„Prvá skupina nepozná pojem kultúra a druhá má rada milovanie. Nečudo, že si tieto dve skupiny nerozumejú. Pripomína mi to niektorý z mnohých príbehov, ktoré som počula. Tie príbehy často končia tak, že sa tie dve skupiny nedohodli a bol z toho dlhotrvajúci konflikt, ktorý nevedol nikde, len k utrpeniu.“

„Druhá skupina je ti sympatickejšia?“

„Áno, a preto sa chcem stretnúť so zástupcami tej prvej. Ešte predtým sa musím dozvedieť viac o kultúre na tejto planéte. Pochádzam totiž z takej, kde bola každá kultúra trochu iná a dokázala som rešpektovať každú z nich.“

„Svieti tu ešte jedna otázka, veľmi osobná. Môže byť?“

„Už ma zabilo skoro všeličo, ale otázka ešte nie. Sem s ňou!“

„Čo ty a chlapi? Akí sa ti páčia?“

„Takí, čo majú charakter. Nie som už najmladšia a dovoľm si povedať, že chlapov viem odhadnúť celkom dobre. Na druhej strane, každý, kto sa mi kedy páčil, zomrel. Väčšinou boli roztrhaní vypustenými zvermi alebo mágiou. Ale kto vie, kto sa mi postaví do cesty?“

„Naším hosťom bola zástupkyňa iného sveta. Sveta, ktorý sa u nás čoraz častejšie nazýva Vodná planéta. Tajomná Ziggy je tak znovu o niečo známejšia. Ak máte akékoľvek otázky, pošlite nám ich a my skúsime na čo najviac z nich odpovedať.“

Ziggy klesla. Gul'ka jej prešla cez kožené brnenie. Šokovane pozerala na jedného z kameramanov, ktorý do štúdia prepašoval zbraň. Chytila najbližší stolík za nohu a prevrátila ho pred seba, ako ďalšiu stenu. Z pištole vyšli ďalšie tri výstrely, kým mu iný kameraman nevytrhol z ruky zbraň. Ochránka okamžite nabehla do štúdia a postarala sa o útočníka.

Len dve guľky trafili Ziggy. Jedna do hrude a druhá do lýtku. Teirak sa jej pokúsil zastaviť krvácanie, zatiaľ čo moderátorka informovala o celej udalosti. Hovorila profesionálne, i keď vystresovaná.

Arkánka nepočula slová, ale dotkla sa Teirakovej ruky. Vedela, že na ňu niečo hovorí.

„Bojím sa vašich zbraní.“

Táto veta, ktorú náhodne zachytil mikrofón, zaujala viac ako samotný rozhovor. Stala sa novým mottom každého, kto odmietal tisíce rokov staré tradície.

Po troch dňoch sa arkánka dostala z nemocničnej postele. Slabá, ale šťastná. To, čo chcela dosiahnuť, aj dosiahla. Vďaka posádke lode Galedon II, ktorá sa jednohlasne postavila na jej obhajobu. Bolo jej jasné, že niektorých členov musel kapitán chvíľu presviedčať.

Vstala tiež preto, že mala návštevu. Okrem iných ju prišiel navštíviť Gerin. Povedal jej, že teraz by ju premohol. Ziggy mu svojou dlhou rukou podrazila nohy, takže padol priamo na zadok.

„Áno? Premôžeš ma?“

„Bojím sa vašich zbraní.“

„To som už niekde počula.“

„Všetci to už počuli. Sesternica sa dokonca postarala o to, aby sa táto tvoja myšlienka aj s významom dostala na Gernar.“

„Sesternica? Gernar?“

„Ria. A o Gernari sa dozvieš všetko potrebné čo najskôr. Postarala sa tiež o to, aby sa tvoja myšlienka vysvetľovala tak, že nie si až tak odlišná od nás a máš rovnaký strach, ako my. Napriek tomu bojuješ a nevzdávaš sa.“

„Lod' už odišla?“

„Ešte nie, ale odíde už za hodinu.“

„To stíham!“

Arin a Nira

Ziggy sa znovu stretla s posádkou lode Galedon II. Vesmírne plavidlo bolo takmer pripravené, premiestňovali sa do nej už len posledné zásoby.

„Nemeškám?“

„Ty... žiješ? Si v poriadku? Počula som strašné veci.“

„Áno, neboj sa ty o mňa. Už tri dni na mňa nikto nestrielal, tak je všetko krásne. Pridám sa k výprave, ak môžem.“

„Rada ťa znovu uvidím. Vidím, že miluješ dobrodružstvo.“

„Ostat' neviem ako dlho na lodi a čakať na zakotvenie je naozaj krásne dobrodružstvo.“

Ziggy objala Pairusu a popri tom si pozrela loď. To, čo kedysi považovala za niečo podobné zázraku, stihla počas svojho pobytu spoznať naozaj dobre. Zaujímali ju technické podrobnosti a rýchlo sa učila.

„Čo si berieš so sebou?“

„Nič. Vy ste pre mňa netypickí ľudia. Máte aj tak všetko.“

„Neviem, či... jáj.“

„Nevieš čo?“

„Na chvíľu som zabudla, že máme dostatok vody. Vďaka tebe.“

„Výborne. Tak môžem byť na seba pyšná a môžem to veselo zapíjať. Komu lepšie?“

Pairusa zavolaťa veliteľa. Pre Ziggy to bol krásny pohľad. Všetkých pracovníkov lode poznala, alebo aspoň väčšinu. Niekoľko neznámych tvárí, ale tí najdôležitejší sa nezmenili. Pairusa, Teirak a Ria. Na každého mala názor. Za tých niekoľko dní sa nemali ako zmeniť.

„Vitaj, Ziggy. Nová túžba po dobrodružstve?“

„Mediálna hviezda už som, mladíci nemajú v láske moje výchovné metódy a občas som strelená, dokonca doslovne. Takže poďme niekam na výlet.“

„Ideme na Gernar. Počula si o tom svete niečo... pozitívne?“

„Zatiaľ nie. Ale ak ma nechceš odradiť, tak mi povedz, že je tam nejaký problém a treba ho riešiť.“

„Je tam problém. Dokonca dva problémy. Občianska vojna a problémy s georitom.“

„Georit nepoznám. Nejaký šuter?“

„Áno. Dost' podstatný minerál.“

„Oni ho majú, my nie a my ho od nich chceme. Správne?“

„Správne. A akurát tam zúria nepokoje. Môžeme všetkých vystrieľať a ťažiť si ten minerál sami, ale verím, že existuje aj lepšie riešenie.“

„Poďme ich zotročiť a vymeníme tony georitu za cukríky.“

„Niečo také robíme,“ priznal zahanbene Teirak.

„O zábavu postarané. Čo ďalej?“

Ziggy si uťahovala z Teiraka a z celej tej civilizácie, ktorej je akurát súčasťou. Zároveň sa pokúšala zachytiť čo najviac dôležitých detailov. Gernar, georit, Gerin. Ten Gerin, ktorého skúšala niečo naučiť. Stojí pred ňou a teší sa, ako malé dieťa. A to je v jej očiach už trochu väčšie dieťa.

„Viezol si sa už niekedy na tejto lodičke?“

„Ešte nie.“

„Prvá desatina cesty sa ti bude páčiť, uvidíš!“

„A zvyšok?“

„Oficiálne by to malo byť pohodlné. Neoficiálne budú mať všetci nervy, niečo sa poserie a keď sa to opraví, začne celý ten blázninec nanovo. Ale neboj sa, chce to len niečo na zabavenie, dost' čistého prádla a veľa šťastia. Doslova.“

Ziggy nečakala, kým sa všetko naloží. Sama sa chopila práce a pomáhala presúvať ťažké bedne. Nerobila to len z nudy alebo z možnosti poriadne sa rozhybať. Zaujímalo ju, čo sa v skutočnosti presúva. Každá bedňa mala inú hmotnosť a zatiaľ čo s niektorými ťažko pohli štyria, iné niesla jednou zo svojich dlhých rúk.

Okrem nosenia sa snažila zistiť každý detail. Hmotnosť, pach, čokoľvek. Nemala žiadny špeciálny talent, ktorý by ju v tomto smere odlišoval od ľudí. Nahradzovali to však jej skúsenosti z ciest cez púšte, lesy či jazerá. A teraz ju znovu čaká loď. Oveľa väčšia, ako tie lodičky, na ktorých sa plavila po jazerách. Zároveň loď, ktorá ju dostane omnoho ďalej a bez ustavičného veslovania.

„Teirak, otázka. Vravel si, že je tam nejaká občianska vojna.“

„Áno, je. A čo sa chceš spýtať?“

„Nebolo by lepšie počkať, kým tá vojna skončí? Teraz nechcem povedať, že si tú vojnu prajem, alebo že nie je v našich možnostiach urobiť tam mier a pohodičku. Tá ich kultúra si však bude ešte po dlhší čas pamätať, že sme zasahovali do ich vecí. Niektorí sú na to veľmi hákliví. Namiesto použitia rozumu začnú trepať hlúposti o tom, ako sme nejaké vonkajšie zlo.“

„Viem, že rozumieš politike. Preto som aj rád, že pôjdeš s nami. Treba pri rokovanom stole jasne a zrozumiteľne vyriešiť situáciu.“

„Tak to potrebujem poriadne zbrane.“

„Zbrane? Pri rokovaní?“

„Mier niekedy znamená mať silnejšiu palicu ako ten druhý.“

„Povedal by som skôr, že mier je o tom, že si aj rozdielni ľudia podajú ruky.“

„Aj ja som tomu kedysi dávno verila.“

„Situáciu ti potom vysvetlí Ria. Máme na to veľa času.“

„Nesúhlasím.“

„Prečo nie?“

„Pretože vesmírom sa budeme plaviť naozaj dlho a budeme nadávať kvôli tomu, čo sme zabudli vziať. Buď teda tak láskavý a povedz mi pár vetami, o čo na tej divnej planéte ide.“

„Na základe toho zistíš, čo treba pribaliť?“

„Presne tak!“

„Čo už s tebou. Planéta Gernar je náš obchodný partner. Získavame od nich vzácny minerál. Problém je v tom, že tam zúri občianska vojna. Žijú tam ľudia, ktorí uznávajú dvoch rôznych bohov. Aký je medzi nimi rozdiel, to celkom neviem. Každopádne, každý z nich si myslí, že len ten ich je pravý či skutočný. Navzájom sa obviňujú z úplne všetkého. Aby toho nebolo málo, náš pokus zjednotiť ich dopadol fiaskom a odvtedy sme aj značne neoblúbení.“

„Takže dve viery. Potrebujeme zbrane. Taktiež by ma celkom zaujímalo, čím sa živia.“

„Niekedy od nich získavame obilie. Dopestovávajú ho v obrovských množstvách.“

„Výborne. Takže potrebujeme kosu.“

„Kosu? Myslíš, že tam nemajú kosu? Určite majú.“

„Neviem, či majú. Každopádne v každom prípade sa musím naučiť kosiť, ak chcem rozumieť ich životu o niečo viac. Koľko z vašich diplomatov vie kosiť?“

„Ty žartuješ.“

„Teraz som seriózna. Zoberme so sebou náradie na žatvu. Uvidíš, že sa hodí.“

„Ako chceš. Zoberieme.“

Teirak len nechápavo krútil hlavou. Začínal mať pocit, že diplomacia a rokovací stôl sú čoraz viac vzdialené. Nebol tu na to, aby vyjednával. Nikto z jeho vyjednávačov navyše nemal toľko praktických skúseností, ako Ziggy.

Lod' Galedon II vzlietla. Cesta k relatívne neďalekej planéte trvá tri týždne, ak ide všetko hladko. Posádka, náhradné diely, zásoby na cestu, tovar na výmenu a mnohé ďalšie veci sa tlačia na lodi. Ziggy dostala vlastnú izbu. Všetci majú izbu po dvoch, s výnimkou jej a kapitána. Spojili pre ňu dve postele, takže mohla ležať na improvizovanej manželskej posteli. Aj to len šikmo.

Ako prvú zmenu pripla kosu na stenu. Vyzeralo to trochu hrôzostrašne. Netypická dekorácia. V niektorých izbách boli kvietky alebo obrazy, zatiaľ čo dominantou jej izby bola kosa.

Úplným opakom bola izba, ktorá patrila Rii. Nečudo, že sa jej spolubývajúca rýchlo presťahovala na druhý koniec lode. Neskutočné množstvo lístočkov s poznámkami sa potulovalo sem a tam. Pomedzi ne boli rôzne predmety, ktoré pochádzali z najrôznejších častí jej ciest. Strašidelné totemy vedľa figúrok z jemného materiálu, ktoré vyzerali ako čierne gumičky do vlasov. Priamo nad posteľou mala obrovský plagát zahalenej čiernej postavy s dýkou a ružovými okuliarmi. Dokonca aj podľa Ziggy to vyzeralo zvláštne.

„Máš to tu pekné. Veru, pôsobivé.“

„Ďakujem. Potrebuješ niečo?“

Ria arkánku neprivilala veľmi príjemne. Žiadny úsmev, ani priateľské gesto.

„Áno, niečo by som si priala. Samozrejme, ak ťa môžem otravovať a nemáš náhodou niečo nutné na vybavenie.“

„Musím si triediť poznámky.“

„Preto prichádzam. To vieš, idem na neznámu planétu a nič o nej neviem . A ty o nej niečo vieš. Keďže by som mala riešiť diplomaciu, tak by som sa rada niečo priučila.“

„Prosím? Na to som tu ja. Ty tu nemáš čo robiť, si len ďalší vojak, ak by sa vyskytol problém.“

„Môžeme aj inak. Pekne sa na teba usmejem. Asi takto! Vidíš? A teraz si príjemným hláskom vypýtam niekoľko potrebných podrobností, ktoré využijem pre dobro celej posádky tejto lode. Takže, čo mi môžeš povedať?“

„Uvidíš na mieste. Navyše všetci dostanú kópiu mojej komplexnej správy, na ktorej práve pracujem.“

„Dobre teda, trpezlivo počkám. Predpokladám, že na to máš tri týždne.“

„Ziggy! Na tvojej planéte si mi pomohla, cením si to. Ale toto je moja práca a musím sa na to sústrediť. Takže, ak budeš tak dobrá, nechaj ma pracovať.“

„Pekný plagát. Odkiaľ je?“

„Z tlačiarne. Odkiaľ by bol?“

„Myslela som si, že je to tiež nejaký spomienkový predmet z akéhosi zapadáka.“

„To je film. Plagát k filmu. To by si nepochopila.“

„Bola som divadelná herečka a trochu tú vašu kultúru poznám. Takže nebuď drzá, ak nechceš, aby som si tú kosu vyskúšala na tebe.“

„Vyhrážaš sa mi?“

„Vidíš, to nie je zlý nápad. Čo by si urobila? Nepotrebujem žiadnu zbraň na to, aby som ti postupne poodtrhala všetky končatiny, prípadne, aby som ti všetky tie totémy natlačila do krvného obehu.“

„Nemysli si, že ti nerozumiem. Myslíš si, že vyhrážkami docieliš, aby som robila presne to, čo chceš ty.“

„Rozumiem, že mi nerozumieš,“ dodala Ziggy a schmatla Riu do rúk. Tá sa v momente a v bolestiach dostala na povalu, odkiaľ mohla len s nepochopením sledovať arkánku, ktorá ju po chvíli vrátila na miesto. „Urobíme to takto. Ty si tu pekne ľahneš, ja si ľahnem na druhú posteľ a pekne mi povieš, o čo tam v skutočnosti ide. Nemusíš zo správy, ktorú by si mohla napísať za chvíľu, a nemusíš ani zo všetkých tých papierikov. Len tak, z hlavy. Čo ti napadne.“

„Teraz?“

„Áno, teraz. Povedz mi o prvej skupine. Nazvi ju skupina A, červení, domáci, alebo ako len chceš a povedz mi o nich niečo.“

„Všetci sú rovnakí. Len jedna polovica uznáva boha a druhá polovica bohyňu.“

„A tá božská dvojica káže, prípadne dokáže presne to isté?“

„Vlastne áno.“

„Tak to je super. Občianska vojna, pretože polovica planéty tvrdí, že boh má gule. Začína to dobre.“

„Sú tam rozdiely, ale nie sú významné.“

„Možno nie sú významné pre teba, ale pre nich áno,“ zahlásila Ziggy a jasne dala najavo, že Ria nerobí svoju prácu priveľmi precízne.

„Boh či bohyňa, to je jedno. Nikto z nich neexistuje.“

„To môže byť pravda. Majú mená?“

„Arin a Nira.“

„Zdá sa mi to, alebo sú tie mená veľmi podobné?“

„Ako podobné?“

„Sakra Ria, daj si Arin odzadu. Ako to znie?“

„Nira. A čo?“

„Akože čo?“

„Zhoda náhod. Asi majú málo mien.“

„Ty si fakt tupá. Nechápeš tomu? Je to tá istá postava. Či už má gule, alebo nie.“

„To nemôžeš vedieť.“

„To hovorí tá, ktorá má milión lístočkov, ale má problém z viac ako jednej strany prečítať štyri písmená?“

„Je to ich svet. Tvoja logika tam nemusí pracovať.“

„Ani tvoja, moja milá. Povedz mi niečo viac o tom chlapovi. Ten Arin. Čo je zač?“

„Je to ich boh. Aj tak je vymyslený.“

„Čo je zač?“

„Ako to mám vedieť? Nevidela som ho. Ani neviem, ako by mal vyzeráť.“

„To sme teda dopadli. Teším sa na tú planétu, lebo ty si fakt zbrzdená. Povedz mi, aký je ten boh podľa tých ľudí, čo ho uznávajú. Čo o ňom povedali?“

„Arin je boh svetla. Každé ráno vyhráva nad tmou.“

„Tento koncept som už videla. A Nira je potom určite bohyňa tmy, však?“

„Áno.“

„Dobre, aký je ďalší rozdiel?“

„Arin je aj boh poriadku, všetkého naplánovaného, rôznych tradícií a podobne.“

„Budem hádať, Nira je potom bohyňa všetkého chaosu, slobody uvažovania a také veci, či nie?“

„Áno.“

„Tak a mám to objasnené. Veria v to, že sa dve veci striedajú, sú v akejsi rovnováhe. To je aj celkom rozumné. Jedna strana si myslí, že tá ich časť cyklu je nejaká podstatnejšia. Pritom jedna bez druhej nemôže byť.“

„Načo ti mám niečo hovoriť, keď to sama vieš?“

„Napíšeš to niekam, kde to všetci uvidia. Netreba dlhé správy, takto je to celkom fajn. Zabudla som ešte na niečo?“

„Majú kňazov. Vedia urobiť taký malý zázrak. Bola som skeptická a stále som.“

„Áno? Čo také dokážu?“

„Zdvihnú ruku a zdvihnú malú skalku, ako keby bola na povrázku.“

„Vieš to nejako vedecky vysvetliť?“

„Nie. Myslela som, že je to nejaký elektromagnet alebo niečo podobné, ale nie je. Dokážu zdvihnúť čokoľvek. Steblo trávy, moje pero, hocičo.“

„Máš tu to pero? Podaj mi ho.“

Ziggy ovoňala pero a opatrne sa ho dotkla. Bez pýtania súhlasu ho rozobrala na časti a znovu zložila.

„Dúfam, že takto nechceš preskúmať aj celú loď.“

„To nie je zlý nápad. Začnem s touto kajutou.“

„Ziggy!“

„Áno? A áno, nie som odtiaľto.“

„Nič si nezistila pri otváraní pera?“

„Niečo som zistila. Je to bežné pero.“

„To je predsa jasné.“

„V pere môže byť čokoľvek, je to napríklad dobrá skrýša na miniatúrnu zbraň.“

„Ziggy, ty si z tak primitívnej planéty, že kým si nebola prijatá na túto loď, tak si pero ani nevidela.“

„Napriek tomu som ich vyrábala. Iné ako máte vy, ale s rovnakou funkciou. A tie moje sa dali aj celkom dobre hádzať. Zároveň na tom necítim žiadny zásah maniov.“

„Takže hovoríš, že to je alebo nie je zázrak?“

„Nielen maniovia vedia čarovať. Ich kňazi dokážu urobiť jednoduché kúzlo, ak dobre počúvam, čo hovoríš. To môžeme využiť.“

„Ale ako to chceš využiť? Ty čarovať nevieš a oni majú dôkaz, že ich náboženské presvedčenie je to pravé. My nič nespravíme.“

„Aj kňazi, ktorí uznávajú Niru, dokážu to isté?“

„Áno, len dvíhajú tie predmety inou rukou. Arin dáva silu pravej ruke, Nira ľavej.“

„Už vidím, v čom zlyhal Teirak.“

„Čo teraz myslíš?“

„Ako si podajú ruky, keď pre každého je iná ruka posvätná? Nie som si istá, ale s veľkou pravdepodobnosťou bude pre polovicu ruky posvätná pravá a pre druhú ľavá. Na prácu potrebuješ obidve, ale ktorú podáš pri dohadovaní? Tú, ktorá je podľa tvojej viery dôležitejšia a viac súvisiaca s božskou mocou, alebo tú druhú?“

„No a?“

„Podaj mi ruku. Predstav si, že by som bola tvoj priateľ alebo niekto, s kým chceš uzavrieť obchod. Podaj mi ruku.“

Ria podala pravú ruku a Ziggy ju svojou pravou pevne stisla.

„V čom tkvie táto tvoja aktivita?“

„Poznám tento váš zvyk. Viem, že sa podáva pravá ruka. Urobila som presne to, čo si teraz očakávala, že urobím. Keby som ti dala ľavú ruku, nevedela by si ju správne uchopiť. Nie si na to zvyknutá. Ale ty sa to ľahko naučíš. Nič ti v tom nebráni. Po chvíli by si vedela dobre zatriasť s akoukoľvek rukou. Keby ti v tom bránila viera a všetky tie morálne zásady a predsudky, tak by to v tebe vzbudilo nedôveru. Alebo zvedavosť. Každopádne si tie dve polovice planéty ruky nikdy poriadne nepodali. Keby sme určili, aby si podali ruky, a je jedno či ľavé alebo pravé, pre niekoho z nich by to bolo prirodzené a bol by v pozícií moci, zatiaľ čo pre tých druhých by to bol pravý opak.“

„Priveľmi uvažuješ nad tými rukami. To sú všetko detaily.“

„Koľko tých detailov som už odhalila? Mám jeden dobrý nápad. Máš niekde obrázok, ako vyzerajú tí dvaja? Arin a Nira?“

„Počkaj. Tu sú. Odfotila som ich podobizne v chrámoch.“

„Nakreslili ich naozaj pekne. Zaujímavé. Daj mi kus papiera, budem si kresliť.“

„Ako prosím?“

„Čomu nerozumieš?“

„Ideš si kresliť tie obrázky? Načo?“

„Dám ti tri možnosti. Chcem si získať tých ľudí, alebo sa chcem zlepšiť v kreslení, alebo chcem namiesto sedenia na posteli robiť aspoň niečo zaujímavé. Vyber si ktorúkoľvek možnosť, správne sú všetky tri.“

Ziggy zobrala niekoľko papierov a ceruziek. Poďakovala a vrátila sa do svojej kajuty. Len čo sa vrátila, navštívila ju Pairusa, lodná psychologička. Niesla niekoľko zopnutých papierov a písala si poznámky o jednotlivých členoch posádky.

„Pekne ťa vítam, prišla si skontrolovať môj psychický stav?“

„Áno, aj to. Keď už ťa tu mám, rada by som sa spýtala, ako sa ti darí. Nie si unavená?“

„Učím sa kosou ostríť ceruzky. Vytváram si takú peknú maľovanku. Strava mi chutí, stolica je pravidelná a ak sa nemýlim, ideme do pasce. Len čo ma zacíti miestny vládca maniov, roztrhá túto loď na kúsky. Čo bude na večeru?“

Pairuse vypadli papiere a nechápavo sa zapozerala na Ziggy. Inštinktívne stlačila poplachové tlačidlo. Hluk a blikajúce červené farby nepatria medzi to najkrajšie, s čím sa Ziggy stretla. Požiadala Pairusu, aby dala ten poplach tichšie. Tá však len stála a bola očividne v šoku.

Dvere

Do Zigginkej miestnosti sa začali hrnúť všetky bezpečnostné zložky lode, spolu so zdravotným personálom. Uvideli Pairusu, ako spolu so Ziggy sedí na jednej posteli, pričom ju vysoká arkánka upokojovala.

„Čo sa stalo?“ Spýtal sa jeden z vojakov.

„Stlačila poplach. Trochu som ju vydesila. Všetko je v poriadku.“

„Nič v zlom, ale rád by som to počul od nej.“

Pairusa, teraz už menej šokovaná, sa nemohla prestať diviť. Pozrela sa na Ziggy, ktorá bola vyzbrojená svojim neprekonateľným úsmevom.

„Všetko je v poriadku,“ odpovedala viac bojazlivo ako úprimne.

„Vlastne by bolo dobré, keby sme sa urobili malú poradu. Pri zachovaní kurzu, samozrejme.“

Vojak zavola kapitána a vyzval Ziggy, aby neopúšťala miestnosť. Tá ho bez problémov poslúchla a pridala malú poznámku o skrývačke na vesmírnej lodi.

Do malej miestnosti postupne prišla Ria a Teirak. Spolu s Pairusou a Ziggy sa všetci pomes-tili na jedinej, hoci dvojitej posteli.

„Čo sa deje? Prečo ten chaos?“ Teirak neočakával schôdzku a prišiel rozospatý.

„Na základe toho, že nám Ria niekoľko dôležitých vecí nepovedala, máme tak trochu novú situáciu.“

„Čo zas? Tak som si niečo nevšimla. A čo?“ Obraňuje sa Ria.

„Však to, že a čo. Niečo zistíš, ale nedáš si súvislosti dohromady. Nevytvoríš celý obraz zo skladačky.“

„Teraz o čom hovoríš?“

„Všetci maniovia majú niekoľko vecí spoločných. Zväčša sú zlí, čo je samozrejme subjektívne a niekedy aj veľmi komplikované. Úplne všetci však túžia po vládnutí. Po ovládaní ľudí. Ideálne, aby ich ľudia považovali za bohov a aby sa im klaňali. Chcú byť uctievaní. Ich mágia je skutočná

a neboja sa ju používať na posilnenie svojho vplyvu. Vy ste už na tej planéte boli a ak mám pravdu, boli ste považovaní za ľudí z úplne iného sveta. Ste potencionálne nebezpečenstvo a maniovia sú niekedy veľmi trpezliví. Keď si uvedomili, že sa vrátite, nechceli riskovať a získavali čas. Na premyslenie dobrého plánu.“

„Načo to hovoríš? Boli sme tam a žiadny maniovia tam neboli. Potvrdzujú to naše senzory. Tie, ktoré zachytili aj teba, a to máš s nimi len málo spoločného.“

„Vidíte to? Netreba robiť paniku,“ povedala s úsmevom Ziggy.

„Necháš to len tak?“

„Samozrejme. Ak senzory hovoria, že tam nie sú, tak tam nie sú. Kúzliť môžu aj obyčajní ľudia. Zvlášť tí, ktorí v tom majú špeciálny tréning.“

„Takže je všetko vyriešené a môžeme pokračovať?“ Spýtal sa nervózne Teirak, ktorý sa snažil sústrediť čo najlepšie.

„Áno, môžeme pokračovať.“

Teirak s Pairusou odišli, zatiaľ čo Rii to nedalo a ešte na chvíľu ostala. Prezrela si kosu a zapozerala sa Ziggy hlboko do očí.

„Je tu niečo, čo si nepovedala.“

„Niečo o tom, že pre maniov, prípadne pre jedného silného mania, nie je problém oblnúť vaše prístroje? Myslím si, že dokáže odhaliť túto loď oveľa skôr, ako loď dokáže odhaliť jeho. Rýchlo sa schová, zamaskuje, jednoducho si nájde cestu. Ďalšia vec, ktorú nevieš, ale mohla by si vedieť.“

„Ideš to povedať Teirakovi?“

„Zatiaľ nie. Musím si to premyslieť. Povedz mi ešte niečo o Arinovi a Nire. Niečo, čo si ešte nehovorila.“

„Neviem, nič mi nenapadá. Ak mi niečo napadne, dám ti vedieť, dobre?“

„Zaujímali by ma farby. Sú tí dvaja nejako farebne odlišení?“

„Netuším. Nevšímala som si to. Môžem pozrieť na fotkách.“

„Dones ich.“

Ria sa vybrala po fotografie a nechala Ziggy samotnú. Myslela na jej dobrodružstvá na Vodnej planéte. Zvlášť na tie posledné, kde sa spoznala s Laryniou a Lussiou. Tiež tam bola viera a tiež tam boli zázraky. Zázraky s vodou i ohňom. Zamyslela sa nad vodou. Ciali dokázala vyčarovať vodu zo svojich dlaní. Iná voda dokázala pridávať nadprirodzené schopnosti.

„Tu sú.“

„Ukáž. Hmm, zaujímavé.“

„Čo je na tom zaujímavé? Chrámy boha i bohyne sú rovnaké. Ničím sa nelíšia. Všetko sú to jednoduché sivé stavby.“

„A nie je zaujímavé, že aj keď ide o opaky, niečo majú spoločné? A čo je toto?“

„Nikdy si nevidela vodu, alebo čo?“

„Videla, o to práve ide. Táto voda, ktorá tu je, podľa mňa nie je pre každého. Pijú ju len kňazi?“

„Asi hej. Pýtaš sa na také somariny. Odkiaľ to mám vedieť?“

„Pretože, ak to pijú len kňazi, tak im to pridáva niečo navyše. Nepijú obyčajnú vodu, ale skutočne magickú. Potom je ľahké dvíhať kamienky. Maniovia potrebujú, aby niektorí ľudia boli vyššie ako ostatní. Aby čiastočne vládli a starali sa o urovanie problémov, ktoré by inak museli riešiť oni sami.“

„Prišla si na to, že tam majú inú vodu. Je to zas dôvod na otočenie?“

„Skôr je to dôkaz, že tam maniovia sú.“

„Tak ich nájdeme a zničíme.“

„Všetko zničiť pred pochopením, to je také ľudské! Maniovia sú divní, ale rýchlo im dôjde, že ste nepriatelia. Ak im to ešte nedošlo. Hovorí sa, že zúfalstvo dodáva odvahu. Vedia, že vám ide o ten minerál. Ako sa to volalo? Georit?“

„Hej, georit.“

„Čo je to?“

„Minerál.“

„Ja viem, Ria. Ale čo to dokáže? Na čo je to dobré? Musí to byť niečo zaujímavé, keď sa pre to cestuje po vesmíre.“

„Tvrdý minerál, ktorý je odolný voči vysokým teplotám. Zničia ho rôzne kyseliny.“

„To je pekné, ale v čom sa používa? Zbrane?“

„Samozrejme, že na zbrane. Navyše je dôležitý pre pripravovanú superzbraň.“

„Super nožík?“ Uštipačne zahlásila Ziggy.

„Netrep somariny. Dobre vieš, že žiadny nožík to nebude.“

„Tak potom niečo, čo dokáže vyhubiť veľa ľudí bez toho, aby o niečom vedeli. To je pre jednu stranu super, a tak sa to nazve superzbraň.“

„Ty to aj tak nepochopíš.“

„Tak mi povedz, čo je cieľom tej zbrane?“

„Zničiť maniov, samozrejme.“

„Tá zbraň ruší ich komunikáciu? Alebo je to akási bomba, ktorá zničí maniov a ľudí nechá na pokoji?“

„Znemožní vykonávanie všetkých tých ich zázrakov. Toho minerálu však potrebujeme veľmi veľa, aby to malo dostatočný efekt na čo najväčšiu oblasť.“

„To je ako zaklopať susedovi na dvere, že mu chcete pokradnúť kvetináče a omlátiť mu ich o hlavu. To nenechajú len tak.“

„Podľa mňa tam maniovia jednoducho nie sú. Sú tam len obyčajní ľudia, ktorí majú svoj svet a my s nimi chceme obchodovať.“

„Ty si presvedčená o jednom a ja o druhom. Z toho vyplýva jedno, treba konať opatrne.“

„Ešte niečo?“

„Mala by som sa naučiť kosiť.“

„Dúfam, že nechceš aj kvôli tomu zvolávať radu.“

„Skupinový tréning pri kosení. Máme jednu kosu, jeden kosák, žiadne obilie či trávu a taktiež žiadne skúsenosti. Ale máme čas.“

Ziggy započula šuchnutie za dverami. Pokračovala, ako keby nič. Odrazu sa rozbehla a rýchlo chytila Gerina, ktorý bol skrčený za dverami. Vtiahla ho dnu.

„Neboj sa, aj ty sa dostaneš do tréningového oddielu na kosenie. Vstupné je bezplatné, prijímacie požiadavky sú akceptovateľné a za odmenu i za trest budeš putovať vesmírom. Čo pekné si sa dopočul?“

„Niečo o manioch.“

„Čo si myslíš? Sú tam, alebo nie?“

„To neviem.“

„Viem, že nevieš. Ako by si to zistil?“

„Asi by som našiel niekoho, kto neverí tým božstvám.“

„Tak prosím, mladá hlavička. Výborne. Som na teba hrdá. Teraz pusu na čelo a spať!“

„Čo to malo byť?“ Spýtala sa zmätená Ria.

„Tento mladý muž práve navrhol jedno z mnohých riešení.“

„Aké riešenie?“

„Dostaneme sa k planéte a neustále sa budú sledovať senzory, či tam sú nejakí maniovia alebo nie. Následne sa pokúsime nájsť ľudí, ktorí neveria v žiadne božské bytosti. S ich pomocou urobíme tretiu silu a postaráme sa tak o mier, ako aj o obchody.“

„Myslíš, že to celé dokážeš?“

„Neskromne povedané, už som toho dokázala celkom dosť. Ty si tu na komunikáciu, ale asi aj to musím prebrať ja, aby sme sa niekam dostali. Diplomacia, komunikácia, boj z blízka. Začínam byť tak trochu namyslená. Keď sme pri tej komunikácií, môžeme poslať správu na Vodnú planétu?“

„Môžeme, prečo nie? Ale kedy príde, to sa nevie. A museli by sme aj čakať na odpoveď. Letíme presne opačným smerom.“

„Ciali by mohla vedieť niečo o aktivitách maniov v tejto oblasti. Vidíš, celé som to práve premyslela. Na tej planéte nebudú maniovia. Niekedy tam boli, ale už nie sú.“

„Ako to môžeš vedieť?“ Spýtali sa naraz Gerin a Ria.

„Ktokoľvek tam bol, išiel do boja. Na Vodnej planéte sa arkánom postavili maniovia z blízkych svetov. Aj odtiaľ. Nečakali, že pomrú. Záhada vyriešená. Poďme tam. Trochu pokosíme, trochu požartujeme a dohodne sa, čo bude treba.“

„Nemôžeš stále meniť názory. To nejde. Pred chvíľou si bola presvedčená o presnom opaku. To je choré.“

„U nás by sa povedalo, že je to vojenské. Neustále vyhodnocovať situáciu a hľadať najlepšiu cestu. Poznala by si to, keby si žila toľko, čo žijem ja.“

„Ziggy? A čo budeme robiť, ak nás napadnú?“ Gerin ukazoval svoj nedostatok skúseností, za čo sa na rozdiel od Rie až tak veľmi nehanbil.“

„Ak nás napadnú, budeme sa brániť. Ale asi skôr zistíme, prečo nás vlastne chcú napadnúť. Povieme niečo pekné, že prinášame mier a chceme len trochu šutrov, vďaka ktorým môžeme veselo vraždiť. Ako dobre to znie. A ak by ich bolo v zlej nálade veľa, Ria na nich hodí žiarivé bomby a bude po probléme. Síce budeme musieť ten minerál ťažiť sami, ale nebudeme musieť vyjednávať. Lepší by bol mier, ale neviem, kto si ho reálne praje.“

„Netreba bojovať.“

„Takže aj ty si za to, že sa hodia bomby? To by som na teba nepovedala.“

„Nie, nemyslel som to tak. Netreba bojovať, ak sa dá dohodnúť.“

„Poviem ti jednu krásnu vec, čo som si všimla na ľuďoch. S ľuďmi sa dá dohadovať vždy. Dôvod je jednoduchý, každý z nich niečo chce. Kráľ i úplne posledný otrok, každý má svoje prania. Svoje fantázie. Ten, kto má armádu, chce lepšiu armádu. Ten, kto má na deň len pohár vody, chce viac

vody. Asi netreba vysvetľovať, ako je to s tými, ktorí majú moc. Každý jeden človečik má svoje pranie, ale nie každý z nich ho povie nahlas. Aj ty. Chcel by si byť silnejší, ako ja?“

„Samozrejme.“

„Tak prosím. Ak ti niekto povie, že ak pre neho niečo urobíš, spraví ťa silnejším, začneš nad tým uvažovať. Aké by to bolo, aká je reálna cena, či to bude fungovať... a hlavne, čo presne to spraví s tvojim životom.“

„Aj arkáni majú svoje túžby.“

„Výborne, mám z teba fakt radosť. A vieš prečo?“

„Lebo nie ste až tak veľmi odlišní.“

„Presne tak! Pod' sem. Neboj sa, nejdem ťa hodiť o zem. Len ťa chcem objat'. No poood'. Mám z teba naozaj veľkú radosť. Je ľahké povedať, že ti niekto stojí v ceste a je len akousi prekážkou v tvojej ceste za úspechom. Oveľa ťažšie je pochopiť, že máte spoločné skoro všetko.“

„Ziggy,“ znovu sa ozvala Ria, „nemôžeš porovnávať nás a divochov.“

„To nemôžem. Vy by ste v ich prostredí a bez vašej techniky neprežili.“

„Mýliš sa. Oni by nerozumeli nášmu svetu oveľa viac, ako by sme my nechápali ten ich. My máme to ich obdobie za sebou.“

„A predsa by si nechcela prísť o luxus, ktorý máš. Je rozdiel jesť každý druhý deň a mať na tanieri niekoľko jedál denne. Niektorí bez znalostí vašich technológií dokážu rýchlo pochopiť, čo všetko teraz dokážu. Nikdy som nebola vo vesmíre, a napriek tomu by som vedela riadiť túto loď, keby som sa to chcela naučiť. Samozrejme, že na to potrebujem čas. A pretože dokážem komunikovať s tými, čo to dokážu, môže to byť naozaj rýchle učenie. Ak dáš ocelový meč do rúk tomu, kto dokázal veľa aj s dreveným, nebude sa ho báť. Aj ja som sa orientovala podľa hviezd a vo vesmíre sú všetky tie hviezdy oveľa lepšie viditeľné.“

„Ale nie každý je tak inteligentný, ako si ty. Uvedom si, že si dokázala naozaj veľa, podľa akéhokoľvek meradla.“

„Áno, som nadpriemer. A ty vieš nadpriemerne veľa o diplomacii. Napriek tomu povie tuto mladý Gerin múdrejšiu myšlienku ako ty, dokonca celkom pravidelne.“

„Prečo ma chceš urážať? Neustále na mňa útočíš.“

„Pretože môžem. Ak by som ti chcela ublížiť, vyzeralo by to trochu inak. Či sa niečo naučíš odo mňa alebo nie, to je už na tebe. Môžem ti ukázať dvere, ale vstúpiť musíš ty.“

„Aké dvere? O čom hovoríš?“

„Je to múdrosť známa v najrôznejších kultúrach, ktoré sa pravdepodobne nikdy nestretli. Uvažuj nad ňou a uvidíš.“

„Čo uvidím?“

„Svet. Krajší svet.“

Ziggy sa poriadne natiahla na posteli. Nepatrila k tým, ktorí by brali všetko formálne. Aj ona dostala uniformu, ktorú by mala používať. Jednu na pobyt na lodi a ďalšiu pre všetko, čo sa odohrá po pristátí. Ostávala však v klasickom oblečení, prípadne v niečom, čo zošila z dvoch poškodených uniforiem. Pri vážnych diskusiách sa správala úctivo, ale len do bodu, keď jej všetko začalo pripadať stále rovnaké.

Ria bola jej pravým opakom. Rešpektovala zásady, riadila sa protokolmi a rýchlo odsúdila čokoľvek, čo je podľa nej hlúpe, nedokonalé alebo dávno prekonané. Sedela úplne rovno, ako keby prehltla pravítko. Snažila sa pozerieť priamo do očí a snažila sa svoj na ženu hrubší hlas riadiť podľa poučiek. Dlhé hodiny tréningov na akadémii striedali ďalšie hodiny doma pred zrkadlom, prípadne pred členmi jej rodiny.

„Mám na teba otázku. Veľmi osobnú.“

„Pýtaj sa,“ odpovedá Ria.

„Mám odísť?“ Spýtal sa Gerin, keď uvidel Ziggin výraz tváre.

Ria pozrela na Gerina a znovu na Ziggy. Nevie, čo také osobné by chcela vedieť. Skúmala jej motív, uvažovala nad tou osobnou otázkou a nervózne čakala.

„Tak?“

„Už nič, zodpovedané.“

„Čo to malo znamenať?“

„Skúmam tvoju odpoveď.“

„Nič som nepovedala.“

„Niekedy sa stačí len poriadne pozrieť. V tebe vidím strach. Strach z niečoho neznámeho. Očakávaš hlavne nepríjemné veci.“

„To je predsa samozrejmé. Všade sú problémy. Vždy sa môže veľa vecí pokaziť. Preto treba poslať odborníkov, aby zvládli problémy, ktoré nezvládne ktokoľvek.“

„Iste. Všetko krásne, čo sa môže stať, ide stranou. Pozitívne veci zablúdia niekde do zabudnutia, pretože sa treba sústrediť na niečo hrozné. Môžeš sa triasť, že ťa prepadne zubatá obluda, a pritom

na teba bude čakať milý a rozumný fešák, ktorý chce byť s tebou pri každom západe slnka. A ešte mu nebude cudzie ani upratovanie.“

„A bude vedieť kosiť,“ pridal Gerin.

„Áno, ešte bude vedieť aj kosiť. Ba čo kosiť, bude ešte aj bylinky pestovať. Také niečo ti nenapadlo, moja milá, alebo áno?“

„Čo vy máte s tým kosením?“

„Keby si chcela zistiť čo najviac o ľuďoch, ktorí hádžu nože do terča, vyskúšala by si to? Zobrala by si do ruky vrhací nôž a snažila by si sa s ním trafiť čo najlepšie?“

„Ak by som musela, tak áno.“

„Preto nikdy nebudeš v ničom dobrá. Ak by si musela, tak by si to spravila. Ale ak by si mohla mať nový koníček a mohla by si prekonať aj skúsených majstrov, a to celkom zadarmo? A zábava k tomu? Často nemáš čo stratiť, iba získať. Jediné, čo potrebuješ, je prejsť dverami, na ktoré sama ukážeš, alebo na ne ukáže niekto iný. Každopádne, ten najdôležitejší krok je na tebe.“

„Tak dost'. Toto sa mi naozaj nechce počúvať. Mám dobrú prácu a robím ju dobre. Ak to z nejakého dôvodu nevidíš, tak to nie je moja starosť. Idem spať.“

„Dobrá noc,“ odpovedá s úsmevom Ziggy.

Gerin a Ziggy ostali sami. Ani jeden z nich nejavil výrazné známky únavy.

„Nemyslím si, že sa k nej správaš neúctivo.“

„Zaujímavé, ja si to začínam myslieť. Až tak dobre nepoznám vašu kultúru. Keby som takto hovorila medzi arkánmi, bola by som považovaná za slabú a rýchlo by som sa ocitla na zemi.“

„Považovaná za slabú? Práve naopak.“

„Nepoznáš našu kultúru. A ja tú vašu len spoznávam. Čo si myslíš, čo tam bude? Čo nájdeme na tej planéte?“

„My sme tam už boli. Ja ešte nie, ale niektorí z tejto lode áno. Sú tam priateľskí ľudia, s ktorými sa dá obchodovať.“

„Urobiť z priateľa nepriateľa je ľahšie, ako z nepriateľa priateľa. A rozhodne je to finančne a časovo menej namáhavé.“

„Myslíš si, že sa budú správať nepriateľsky?“

„Ak by tento konflikt riešila Ria, pravdepodobne by k tomu došlo. To, čo naozaj potrebujeme, je zistiť o nich viac. Následne zistiť, čo sa zmenilo. A až potom konať. Vieš variť?“

„Trochu.“

„Máš babičku, ktorá vie výborne variť?“

„Áno, to mám.“

„Ako by zareagovala, keby si jej pochválil obed a spýtal by si sa, čo do toho všetko dala, keď je to tak dobré?“

„Určite by ju to potešilo.“

„Neviem, čo sa píše vo vašich knihách a neviem akých materiáloch o diplomacii, ale vždy je dobré urobiť toho druhého šťastným. Šťastie nikdy nevydrží večnosť, ale ak ho môžeš v správny čas darovať, rýchlo sa dohodneš na dobrom obchode. Aký je dobrý obchod, to iste vieš aj ty. Nezabúdaj robiť ostatných šťastnými, bez ohľadu na to, či na šťastie veríš, alebo nie.“

„Ako teba urobím šťastnou?“

„Ja už šťastná som. Keby to povedali viacerí, svet by bol úžasný. Každopádne, som hladná.“

Na ďalší deň, podľa lodného denníka, sa Ziggy zastavila v relaxačnej miestnosti lode. Časť, ktorú spravuje lodná psychologička, poznala už dávnejšie. Neprišla preto, že by potrebovala oddych. Rozhodla sa ospravedlniť Pairuse, že ju tak vyľakala. Nehovorila dlho, a vlastne nepovedala skoro nič. Jeden krátky pozdrav, a za ním jedno veľké objatie.

„Prepáč, ja... spanikárila som. Myslela som si, že je potrebné rýchlo zavolať kapitána.“

„To nič. Vlastne si urobila dobre. Ja som sa veľa dozvedela, len ma mrzí, že som ťa trochu vydesila. Keď už som tu, mám na teba jedinú otázku. Máš na starosti psychickú pohodu všetkých členov, však? Myslím si, že aj keď na to nemám žiadny papier, mohla by som skúsiť robiť tvoju prácu.“

„Moju prácu? Chceš ma nahradiť? Alebo chceš byť moja asistentka? Ja nedbám, môžeš si to vyskúšať. Ale je mi to zvláštne, že... že práve ty by si chcela pomáhať s psychikou ľuďom.“

„Nie som človek a som bojovníčka. Je to problém?“

„Podľa mňa nie, ale každý to zoberie trochu inak.“

„Nauč ma niečo o tejto práci. A ak ma následne aj naučíš kosiť, budem len rada.“

„Ziggy, ja neviem kosiť. Nikdy som sa to nemala kde naučiť.“

„Tak naopak, ja to naučím teba.“

„Kosiť? Dobre, to bude zaujímavé.“

„Práve si mi utvrdila takú moju súkromnú dilemu.“

„Akú? Nebude treba poplach?“

„Nie nie, poplach nie je potrebný. Myslím si však, že Ria by nemala viesť akúkoľvek diplomáciu. Nehodí sa na to. Má znalosti, naučila sa to, ale aj tak sa na to vrcholne nehodí.“

„Pozitívne ťa prekvapí, uvidíš.“

„Na to sa oplatí trochu počkať,“ s úsmevom pošepkala Ziggy a ľahla si na pohodlnú lavičku. Pri počúvaní relaxačnej hudby postupne zaspala.

Pairusa zo zvedavosti napísala slovo arkán do lodnej databázy. To, čo jej zobrazilo, sa na Ziggy vôbec nehodilo. Čítala riadok za riadkom a nedokázala sa dostať z údivu. Arkáni boli vykreslení ako málo vzdelaná a brutálna rasa, ktorá je s ľuďmi v neustálych konfliktoch. Fakt, že majú v sebe časť krvi maniov, je rozpísaná na dlhé odseky. Na konci článkov o jednotlivých rasách bývajú spomenuté významné osobnosti. Tu nie je prázdne miesto, ale suchá veta o tom, že sa nikto významný z arkánov nikdy nenarodil. Pairusa sa pozrela na Ziggy. Na osobu, ktorá dosiahla mier medzi vlkami a baránkami a stála pri svojom ľude aj vtedy, keď bola väčšinu života vo vyhnanstve. Zároveň sa postavila proti vôli arkánov, aby zachránila svet. A teraz trénuje ľudí v boji i v myslení.

„Pre mňa si osobnosť,“ pošeptala oddychujúcej bojovníčke a rozhodla sa urobiť v oficiálnom zázname niekoľko zmien.

Lietajúce kamene

Posádka lode Galedon II urobila poslednú kontrolu na prítomnosť maniov. Od začiatku cesty nezachytili senzory ani stopu po ich prítomnosti. Kruté, démonické bytosti, boli veľkým postrachom, ale zároveň aj dôvodom, prečo sa podnikla ďalšia cesta na túto planétu. Teirak bol plne presvedčený, že Ziggy dokáže nájsť rozumné riešenie aktuálnej krízy.

Počas pristávania padlo rozhodnutie o tíme, ktorý sa postará o kontakt. Do tímu boli vybrané Ria a Pairusa, ktoré mali skúsenosti s obyvateľmi Gernaru. Ako doprovod mala poslúžiť dvanásťčlenná skupina vojakov, ale na Ziggino naliehanie sa ich počet znížil, aspoň na krátky čas. Nechcela, aby sa budila priveľká pozornosť a aby bola prezentovaná sila. Za svojho spoločníka si zobrala Gerina, pre ktorého to bola skutočne prvá misia.

Najbližšie sídlo bolo podľa sensorov malé mestečko, ktorému dominovali úzke domčeky. Všetky boli nafarbené na bielo. Jednoduché príbytky z nepálených tehál boli udržiavané a rozmiestnené podľa plánu. Všetky do jedného boli rozmiestnené v mriežke, zatiaľ čo v strede sa nachádzala vysoká, kamenná budova s plochou strechou. Aj teraz sa na nej predvádzali ľudia, ktorí chceli ukázať svoju šikovnosť. Žongléri žonglovali s piatimi a niekedy i šiestimi kukuricami, zatiaľ čo tanečnice ukazovali svoju obratnosť. Najčastejší bol hadí tanec, ktorý spočíval z plazenia sa po zvieracích kožiach v rýchлом rytme.

„Páči sa mi tu,“ nadhodila Ziggy.

„Tie tanečnice vyzerajú, ako keby na zemi niečo hľadali,“ uštipačne vyštekla Ria.

„Mne sa zdá, že sú priveľmi oblečené,“ povedal Gerin.

„Nemyslím si, pozri sa lepšie,“ upozornila ho Ziggy. „Nohy majú hore, vlnia sa len po bruchu. Majú na sebe látky, v ktorých je ten tanec celkom pohodlný.“

„Ako to môžeš vedieť? Nikdy si tu nebola.“

„Nebola, ale všetko je z nejakého dôvodu. Keby tancovali v stojí, ukazovali by svoje telá viac. Teraz sa otáčajú na chrbát. Vidiš ich? Veselo kopkajú nožičkami.“

„Je to hrozné,“ znovu vyštekla Ria.

„Vyskúšam si to, teraz hneď.“

„Si blázon!“

„A bláznom patrí svet. To nepoznáš?“

Ziggy prešla k veľkej budove a posadila sa na jednoduché slamené kopy, ktoré spolu s drevenými doskami dotvárali jednoduché lavičky. Počkala na koniec predstavenia a keď všetci pokývali hlavou na znak poďakovania, vyšla na javisko.

„Prišla som vám predviesť tanec, ktorý je bežný tam, odkiaľ pochádzam. Volá sa Tanec púštnej vrany.“

Nečakala na žiadne schválenie alebo otázky o pôvode. Začala tancovať svižný tanec, ktorý pokrýval celú plochu. Robila premety a v plnej rýchlosti sa otáčala, pričom často používala viac ruky ako nohy. Keď videla, že je o jej vystúpenie záujem, rozhodla sa pre riskantný tanečný kúsok. S rukami za chrbtom robila rýchle pohyby dookola, z ktorých by sa pravdepodobne komukoľvek inému zakrútila hlava. Popritom neustále stúpala a klesala, až klesla na podlahu úplne. Svoje predstavenie ukončila nečakaným výskokom, pričom nepristála na nohách, ale na rukách. Poďakovala za možnosť predstaviť sa a vôbec jej nevadilo, že sa všetci na ňu pozerajú. Otázky na jej pôvod boli z každej strany.

„Kde si sa naučila takto tancovať? Poznáš aj iné, nové tance? Je to ťažké?“ prekrikovali sa tak diváci, ako aj ostatné tanečnice, ktoré si pozreli arkánkine vystúpenie.

„Ak dovoľíte, rada by som si sadla. Nie je to ľahký tanec.“

Ziggy dala znamenie pre zvyšok tímu, aby podišiel bližšie. Ria išla ako prvá a zdvorilo sa pozdravila zhromaždenému davu. Spoznávala ľudí, ktorí ju nevíтали veľmi priateľsky. Je to už tretia návšteva tejto planéty. Pri prvej sa dohodol obchod, ale pri druhej už nie. Preto je tu, už tretíkrát. Aj s posilou. Komunikačná pracovníčka dobre poznala svet, ktorý sa jej obrátil chrbtom. Vymeniť georit za najrôznejšie bezcenné veci a odísť preč, to bola jej misia a na prvej návšteve to splnila. Druhá narazila na problémy s vierou. Problém, ktorý môže vyriešiť práve Ziggy.

Bola na ňu vlastne hrdá. Nie vždy s ňou súhlasila, ale uznávala, že toho veľa vie. Navyše si myslela, že dokáže vyriešiť problém, s ktorým si ona neporadila. Odmeny získaval vždy celý tím, nie len jednotliviec. Oveľa ťažšie niesla to, že podľa arkánky je nejaký vojačik múdrejší ako ona.

„Prišli sme kvôli obchodu,“ vyhlásila Ria, keď sa priblížila k veselému davu. Všetci sa zaujímali o Ziggy, nie o ňu. Zopakovala svoju vetu, tentokrát o niečo hlasnejšie.

„Moja kamarátka má pravdu,“ povedala po chvíli Ziggy. Prišli sme, aby sme sa od vás niečo naučili. Na oplátku radi naučíme niečo nové my vás. Dobre vás nepoznáme, ale to môžeme ľahko zmeniť.“

„Naučíš ma tak tancovať?“

„Aj mňa?“

„A vieš aj pekne spievať?“

Ľudia boli nadšení. Všetci sa chceli naučiť niečo nové, zatiaľ čo Gerin zložil svoju zbraň na zem a chcel sa pridať k Ziggy.

„Na to ani nemysli,“ napomenula ho Ria. Zober naše zbrane a odnes ich do lode. Tam môžeš zostať.“

„S tvojim dovolením, rád by som bol tu.“

„Mám ti ten priamy rozkaz zopakovať?“

Gerin zobral zbrane a išiel späť k lodi. Pairuse sa vôbec nepozdávalo Riino správanie, ale nepovedala vôbec nič. Čakala, čo Ria urobí. Popri tom si predovšetkým všímala, čo robí Ziggy. Fascinovalo ju jej umenie získať si úplne iný ľud. Bola v porovnaní s posádkou i s domorodou skupinou ľudí oveľa vyššia a mala arkánske dlhé ruky, ale všetkých viac zaujímalo jej umenie.

„Ak dovoľíte, predstavím sa. Som z veľkej diaľky. Z takej, že len veľmi ťažko si to môžete predstaviť. Môj domov je kdesi tam hore, jedno zo svetielok na nočnej oblohe. Svet je obrovský a plný farieb a zážitkov. Teraz som prišla, aby som vás spoznala. Chcem o vás vedieť viac.“

„Klame,“ zahlásil tučnejší muž so zdobenou palicou.

„Prečo by som klamala?“

„Si s nimi,“ muž ukázal na Pairusu a Riu.

„Áno, dopravili ma sem. Poznám ich a považujem ich za priateľov.“

„Oni chcú čiernu skalú. Nič iné ich nezaujíma.“

„Čiernu skalú? Čo je to? Môžeš mi ju ukázať?“

„Toto je čierna skala. Tvoji priatelia ju chcú pre seba.“

„Moji priatelia ju volajú Georit. Nevieť však, čo dokáže.“

„Prináša zlo. Tvoji priatelia sú zlí ľudia a zloději.“

„Neviem, čo sa stalo v minulosti. Dostala som možnosť spoznať vás a napraviť chyby, ktoré sa udiali.“

„Ty, ktorá vieš tancovať, môžeš ďalej. Ona nemôže,“ muž ukázal palicou na Riu.

„V poriadku, rada sa naučím viac o vašej múdrosti.“

Niekoľko obyvateľov pritiaхло Pairusu i Ziggy na malú plošinu, na ktorej stáli rečníci. V priebehu krátkej chvíle sa však všetko zmenilo. Ria musela odísť a dvojicu obkľúčili vojaci s kopijami. Pairusa inštinktívne zdvihla ruky, zatiaľ čo Ziggy neukázala ani náznak paniky.

„Pekné páratká, ale nemyslím si, že sú naostrené.“

„Neskúšaj trpezlivosť mojich bojovníkov.“

„Sú tupé. Úplne obyčajné paličky, akých sa nemôžem báť.“

Jeden z bojovníkov pichol do Ziggy, ale tá pichnutie úplne ignorovala. Po chvíli to urobil znovu, s rovnakým výsledkom.

„Dovolíš?“ Ziggy natiahla ruku a rýchlo mu ju zobrala. „Zaujímavé, je celkom dobrá. Dala by sa dobre hádzať.“

Desiatky dedičanov namierilo svoje kopije na Ziggy, tentoraz len kúsok od jej tela.

„Viem tancovať aj so zbraňou a verte mi, keby som chcela, rýchlo sa dostanem z tohto kruhu von. Ja ale nie som váš nepriateľ. Nepotrebujem zbraň, pretože zbrane ničia priateľstvá, nevytvárajú ich. Nech sa páči.“ Arkánka vrátila kopiju a pozrela sa na vystrašenú Pairusu.

„Boh rozhodne o tvojom osude.“

„Výborne. Alebo mám sa báť? Je váš boh milosrdný, alebo nie?“

„Boh koná správne a my splníme jeho túžbu.“

„O vašom Bohu som niečo počula. Neviem, čo z toho je pravda. Ty musíš byť jeho kňaz.“

Kňaz zdvihol kamienok zo zeme, ale nie svojimi rukami. Zdvihol pravú ruku a kamienok sa zdvihol celkom sám do výšky jeho očí. Sivý kamienok sa sfarbil na bielo. Po chvíli sa vrátil na svoje pôvodné miesto a stratil svoje zafarbenie.

„Arin prehovoril. Tí, čo sú priatelia zlodejov a zlých ľudí, sú sami zlodeji a zlí ľudia. Nezasluhujú si zdravie a bohatstvo, ale chorobu a chudobu.“

„Toto povedal Arin? Zaujímavé. On zdvihol ten kamienok, alebo si ho zdvihol ty?“

„Zdvihla ho sila mojej oddanosti Arinovi.“

„Ak k tebe hovorí Arin, ku mne hovorí moja bohyňa. Hovorí, že je ľahšie urobiť z priateľa nepriateľa, ako z nepriateľa priateľa. A preto, že je to ťažšie, je potrebné rešpektovať sa navzájom a ustupovať z oboch strán, ak je to potrebné. Bola som to však ja, kto sa naučil dvíhať kamene. Ty hovoríš s Arinom, a preto ty máš časť jeho moci. Ja som z obrovskej diaľky a toto nie je môj svet. Napriek tomu chcem zistiť, či je moja bohyňa na mojej strane.“

„Arin je boh. Žiadna bohyňa nie je skutočná.“

„Porozprávam sa s kamienkom. Čo ty na to?“

„Kamene poslúchajú jedine oddaných. Ty nie si oddaná.“

Ziggy zobrala jeden z kameňov. Pozorne si ho prezrela a potlačkala v ruke. S úsmevom si ho začala pohadzovať.

„Jedine Arin dokáže zmeniť farbu kameňov.“

„A dokáže Arin toto?“

Ziggy sa rozohnala a z celej sily hodila kameň. Sila obra sa spojila s umením arkánky. Kameň letel dlho a dopadol tak ďaleko, až tomu nikto nechcel uveriť.

„Vieš dobre hádzať kameňom, Arin ti dal silu. Ale nie si hodná jeho moci.“

„Možno dal a možno nedal. Sú len dve možnosti. Buď tvoj boh nie je všemocný, alebo je natoľko silný, že je na mnohých miestach naraz. A tak ho nemôžu všetci volať rovnakým menom.“

„Každý vie, že Arin vytvoril svet a jeho vôľa sa vždy stane.“

„Arin chcel, aby som hodila kameň tak ďaleko?“

„Áno, je to v jeho pláne.“

„A čo má v pláne teraz? Povedz mi, čo sa stane v tejto chvíli?“

„Nikto nemôže predpovedať budúcnosť.“

„Moja bohyňa áno. A hovorí, že je čas na príbeh.“

„Zbytočne sa namáhaš. Ja som kňaz. Poznám všetky správne príbehy.“

„Vypočuj si tento a povedz mi, či je správny.“

Všetci sa posadili. Pairusa pozorne sledovala tvár arkánky. Nevidela na nej žiadnu špeciálnu emóciu. Bola rovnaká medzi neznámymi ľuďmi i medzi priateľmi. Po chvíli začala rozprávať.

„Poznala som muža, ktorý tvrdil, že jeho sliepky nosia najlepšie vajíčka. Tvrdil to väčšinu svojho života a dokázal sa na túto tému rozprávať dlho. Niektorí mu verili, iní nie. Pre všetkých bol známy ako ten, kto rád rozpráva o vajíčkach a dokázal presvedčiť aj tých, ktorí vajíčka jeho sliepok nikdy nevideli. Jediný iný človek, ktorý choval sliepky, bol na druhej strane potoka. Aj on tvrdil, že vajíčka od jeho sliepok sú najlepšie. Celé roky sa hádali, až prišla choroba a obaja skončili bez sliepok a bez vajíčok. Ten muž stratil niečo, na čom mu veľmi záležalo. Rozhodol sa prvýkrát vycestovať a po čase zistil, že niekto má ešte lepšie sliepky a vajíčka, ako mal on. Prešiel cez krajiny, v ktorých zúrili vojny, ako i cez púste kraje, kde studený vietor zabíjal viac ako meče a šípy. Po dlhých rokoch sa vrátil domov a všetci sa ho pýtali, aké vajíčka videl vo svete. Rozprával im aj o tom, ale už to nebola jeho hlavná téma. Ľutoval, že bol stále na jednom mieste a hádal sa o takých malichernostiach. Zistil, že svet je obrovský a všetky miestne konflikty sú úplne bezvýznamné.“

„Počul som lepšie príbehy, ktoré viac vystihujú múdrosť Arina.“

„Ten muž sa volal Arin.“

„Nie, nemohol sa tak volať. Arin je len jeden a toto nie je z jeho života. On sa nikdy nehádal o vajíčka.“

„Čím kratšie meno, tým viac ľudí ho používa. To je jednoduchý fakt. Nevieš, koľko je Arinov v tých častiach sveta, ktoré nepoznáš.“

„Arin je len jeden a všetci ostatní sú falošní.“

„Aj tí, čo o bohu, ktorého tu uznávajú, nikdy ani nepočuli?“

„Existuje len jeden boh. Tak to je a tak to vždy bude.“

„A predsa som počula, že na tejto planéte sú aj ľudia, ktorí uctieujú bohyňu. Bohyňu menom Nira.“

„Nira je hlúpa legenda. Ona neexistuje. Nie je skutočná.“

„Ak dobre rozumiem, Arin je skutočný a Nira nie. Je to tak?“

„Áno.“

„A čo mi povedia tí na druhej strane planéty?“

„Budú ti klamať. Oni uctievať Niru, ale to len preto, že sú hlúpi. Všetci múdri predsa vedia, že všetko stvoril a udržiava Arin a jedine on si zaslúži našu oddanosť.“

„V poriadku. Moji priatelia potrebujú pomoc v boji proti silnému nepriateľovi, pre ktorých je jedno, kto má akého boha či bohyňu. Ja verím v to, že všetci sú slobodní a múdri. Dokážu sa zlepšovať a na všetkom dohodnúť. Sú však takí, ktorí si myslia, že všetci sú ich otroci. Moji priatelia proti nim bojujú a potrebujú na to čiernu skalú. Je jedno, či sa dohodneme s tými, ktorí sú oddaní Arinovi alebo Nire. Ak sa dohodneme s obidvomi, budeme silní a zatlačíme démonov späť. Ak sa nedohodneme s ani jednou stranou na tejto planéte, odídeme naprázdno a náš domov bude zničený.“

„Arin by bojoval na vašej strane, ale jeho pomoc si musíte zaslúžiť.“

„Nemyslím si, že ide len o zásluhy. Skôr ide o to, že každý má svojho boha a nech je ten boh akýkoľvek, je to vec každého. Nie je správne nútiť ostatných, aby akceptovali tvojho boha.“

„Nesúhlasím s tebou. Boh je len jeden a ten boh je pravý a silný. On sa postará o to, aby bol tvoj život hodnotný.“

„Zabráni mi tvoja viera v tom, aby som ťa hodila o zem?“

„Ak to bude Arinov plán, tak sa tak stane.“

Ziggy zdvihla kňaza do vzduchu, ako keby nevážil vôbec nič. Nehodila ho o zem, aj keď to mohla urobiť. Pozrela sa na Pairusu, ktorá sa bála, že by mohla arkánka urobiť niečo naozaj nevhodné. Po chvíli sa rozhodla vrátiť kňaza na jeho pôvodné miesto.

„Vedel som, že Arin nedovolí, aby si mi ublížila.“

„Niečo som si uvedomila pri tom tvojom dvíhaní. Hovoríš, že Arin je silný. Silný boh potrebuje silných nasledovateľov. Je to tak?“

„Nepotrebuje. Boh od nás nepotrebuje nič.“

„Tak povedzme, že mu urobíme radosť. Vy ho uznávate a keby ste ho uznávať prestali, napríklad z dôvodu, že by vás niekto vyvraždil, asi by mal poriadnu vrásku na čele. Prial by si, aby celá táto planéta uznávala jeho?“

„Samozrejme.“

„Aj planéta, z ktorej pochádzam ja? Alebo tá, z ktorej sú moji priatelia?“

„Dávaš hlúpe otázky.“

„Možno hlúpe, ale predsa logické. Konkrétnu vieru nemôžeme niekomu natlačiť. To nie je správne. Ale môžeme podporiť tých, čo budú za slobodu viery bojovať. Podat' pomocnú ruku tam, kde je potrebná.“

„Niekedy hovoríš dobre, cudzinka, ale toto nie je tvoj kraj. Vieš zaujať tancom i rečami, aj silu máš ohromnú, ale do tohto sveta nepatríš.“

„Možno je najvyšší čas, aby som to zmenila. Môžem byť kňažnou.“

„Nie, nemôžeš.“

„Prečo nemôžem? Lebo som žena? Alebo preto, že som z ďaleka? Alebo preto, že sa bojíš o svoju moc?“

„Nie si vyvolená.“

„Ako zistím, či som vyvolená?“

„Nezistíš. To vie len najvyšší kňaz a tým som ja. A ja vidím, že vyvolená nie si.“

„V tom prípade sa v pokoji rozlúčime. Ale mám na teba jedinú otázku. Arin je ako rieka, alebo ako oceán?“

„Arin stvoril všetko.“

„Ďakujem. So želaním všetkého najlepšieho odchádzam.“

Pairusa nechápavo pozerá na Ziggy, ktorá sa lúči a odchádza. Snaží sa ju dobehnúť, ale bez behu sa k jej nečakane rýchlemu kroku ani nepriblíži.

„Počkaj! Počkaj chvíľu. Čo robíš?“

„Len tak si vykračujem na druhú stranu planéty. Tu sme skončili.“

„Prečo? Nič sme nevyriešili.“

„Myslím si, že áno. Je to veľmi jednoduché.“

„Čo je jednoduché? Nerozumiem ti. Dúfam, že máš veľmi dobré vysvetlenie.“

„Ty si oceán, alebo rieka?“

„Čože?“

„Predstav si oceán. A predstav si rieku. Ktoré z toho ti je viac sympatické? Čo je ti bližšie?“

„Ja neviem.“

„Pri čom by si sa cítila lepšie?“

„Asi oceán.“

„Tak vidíš.“

„Čo mám vidieť? Jedna voda a druhá voda. Len jednej je veľmi veľa a druhá sa pohybuje.“

„Oceán je pokojná hladina. Každá kvapka má svoje miesto. Jasné, občas je tam zablúdená vlnka, či nejaká tá búrka, ale inak pokoj. Zatiaľ čo rieka je menšia, ale plná pohybu. Tak ako detstvo. Tí, čo nie sú deťmi, sú ako oceán. Tí, čo deťmi sú, uprednostnia rieku. V každom z nás je kúsok dieťaťa.“

„Kňaz sa odpovedi vyhol. Je podľa teba ako dieťa?“

„Myslím si, že je to arogantný idiot. Na druhej strane môže byť jeho protiklad. A to je dobrá správa.“

Pairusa potrebovala krátky čas na spracovanie všetkých myšlienok, ktoré Ziggy ukrývala do bežnej konverzácie. Prekvapivo jednoduché múdrosti, zaobalené do zložitej povahy.

„Neboj sa,“ Ziggy jemne pohľadila Pairusu, „toto bude jeden krásny a šťastný deň.“

„Odkiaľ máš ten optimizmus?“

„Odkiaľ? Hovorí sa tomu aktívne spoznávanie ľudských chýb. Alebo inak povedané, povieme čo chcú počuť a využijeme aroganciu jednej skupiny na to, aby sme si získali tú druhú.“

Nira

Posádka lode Galedon II odchádza oveľa skôr, ako sa pôvodne čakalo. Ria neustále opakovala, že rokovanie bude dlhé a náročné, pretože treba zväžiť lokálne tradície. O to viac nechápala Ziggyne rozhodnutie.

„Šéfová?“ Ziggy netaktne oslovila Riu.

„Čo chceš?“

„Vlastne jednu úplnú maličkosť. Povedz mi, že sa ten minerál, ktorý tak veľmi potrebujete, dá použiť pre deti.“

„Pre deti? Načo by bol deťom georit?“

„Výborná otázka! Ale rešpektuj, prosím ťa, že som sa pýtala prvá. A že som staršia a všetky tieto veci k tomu. Takže opakujem. Dá sa nejakou využiť v prospech detí?“

„Prečo sa pýtaš, či sa dá materiál na výrobu zbraní použiť pre deti? Chceš z toho urobiť detské pištole?“

„To priamo nie. Vymenuj mi, prosím ťa, všetky tie vaše komplikované veci, ktoré sa z tých štrov dajú vyrobiť.“

„Rôzne zbrane, časti vesmírnych lodí. Teoreticky aj vrtáky či steny bunkrov.“

„Pre deti nič?“

„Nič.“

„Výborne, to som rada.“

„Nechápem. Pýtaš sa, na čo sa to dá použiť pre deti. Mne nič nenapadne, a ty si z toho nadšená?“

„Samozrejme. Môžem na druhej strane planéty povedať, že ti nenapadlo, ako to použiť pre deti. Stačí, aby som na to prišla ja. Ten šuter je odolný, však? Dajú sa z toho urobiť štíty?“

„Pre bojovníkov? Dajú, ale budú ťažké. Chceš dať deťom do ruky ťažké štíty? Inak si normálna? Tvojou úlohou je nadviazať obchodné styky a pokiaľ možno, postarať sa o stabilitu tejto planéty.“

„Mať mier niekedy znamená mať lepšiu palicu ako ten druhý. Vymysli, ako možno použiť tie šutre pre blaho detí a vylepšiš mi vyjednávaciu pozíciu.“

„Prečo deti? Prečo nie dospelí? A vôbec, načo spomínaš deti?“

„Na jednej strane sú ľudia oddaní svojej viere. Na druhej strane predpokladám úplný opak. A kto dokáže viac ako ty? Buď boh, alebo tvoje dieťa, ktoré naučíš všetko, čo vieš, a dopraješ mu možnosť v čomkoľvek napredovať.“

„Rozumiem. Chceš postaviť proti bohom ich deti. To je rozumné a na primitívne národy by to mohlo fungovať.“

„Ria? Nepoužívaj to slovo.“

„Aké?“

„Primitívne to, primitívne hento. Čo takto menej technické? Alebo jednoduchšie? Tvoje diplomatické schopnosti sú zastaralé. Hmmm, to tiež neznie pekne. Tak teda jednoduché.“

Ziggy ako prvá vystúpila v blízkosti malého mesta. Žiadne veľkolepé chrámy, len pevné domy z dreva a kameňa. Vychádzajúce slnko je pre arkánku niečo celkom nové, avšak na druhej strane planéty sa ešte len začalo stmievať. Z večera do rána sa celá loď dostala za krátku chvíľu.

Obyvatelia vyzerali zdesene. Nikdy nevideli niečo také veľké. Ria dosiaľ nemala žiadny kontakt s ľuďmi, ktorí uctieujú Niru.

„Podťe. A zbrane nechajte tu.“

„To nie je múdre,“ ozvala sa zle naladená Ria.

„Fajn. Zober si z kuchyne vidličku, ak za každú cenu potrebuješ byť ozbrojená.“

„Nezabúdaj na svoju úlohu.“

„Neboj sa ty nič. Nahod' úsmev a všetko bude fajn.“

Ziggy išla ako prvá a pozdravila sa každému človeku, ktorého stretla. Úctivo sa poklonila, aj keď bola od každého omnoho vyššia. Priateľské gesto venovala každému bez ohľadu na vek či zdravie. Ria sa čudovala, keď sa arkánka poklonila mrzákovi. O to viac sa divila, keď to isté urobil aj Gerin.

„Prichádzame v mieri. Vyzeráme síce akčne a v prípade potreby by sa našli aj zbrane, ale v podstate sme si urobili len taký malý výlet. Je medzi vami niekto, kto dobre pozná bohyňu Niru?“

„Niru poznajú všetci,“ povedal nízky holohlavý muž v stredných rokoch.

„Výborne. My ju dobre nepoznáme, a radi by sme sa o nej dozvedeli niečo viac.“

„Pýtajte sa a my vám radi odpovieme.“

„Ďakujem, ste veľmi milí. Môžem sa stretnúť s niekým, kto vás vedie? Kto môže hovoriť za všetkých?“

„Ak hľadáš bohyňu, tak ti zavoláme bohyňu.“

„Bohyňa kráča medzi vami?“

„Áno, naša bohyňa je skutočná.“

Miestny chlapec sa rozbehol do jedného z domov. Holohlavý pán ubezpečil Ziggy, že bohyňa zanedlho príde. A skutočne, po chvíli sa znovu otvorili dvere na jednom z domov a objavil sa nielen chlapec, ale aj žena. Mladá, pekne upravená a pohyblivá vďaka niečomu, čo Ziggy kedysi dávno videla na svojej vlastnej planéte. Vozík na prepravu ľudí, ktorí sa nemôžu pohybovať po vlastných. Vetchá a na prvý pohľad výrazne nedokonalá konštrukcia, ktorá pomáha prekonať vzdialenosť.

„Prečo je vaša bohyňa na vozíku?“

„U nás má každý prácu. Kto má silné ruky, pracuje tam, kde sú jeho ruky najviac potrebné. Kto nemôže pracovať silou, ten pracuje inými spôsobmi.“

„Toto nie je žiadna bohyňa,“ zapojila sa Ria. „Je to úplne obyčajná ženská.“

„Čuš, Ria. A ak nechceš byť aj ty na vozíčku, drž svoj jazyk za zubami.“

„Musíš byť taká hnusná ešte aj tu?“

„Kto z nás práve bezdôvodne urazil bohyňu?“

Nira sa svojím tempom dostala k trojici. Ziggy sa jej úctivo poklonila a Gerin s Riou ju nasledovali.

„Je to pre nás česť. Radi sa s vami spoznávame.“

„Kto ste, cudzinci?“ Ostýchavo sa spýtala Nira.

„Sme cestovatelia, z ďalekých krajín. Spoznávame svet a učíme sa viac o jeho fungovaní. Počuli sme o vás, a preto sme tu.“

„Ak ste cestovatelia a z ďaleka, ste vítaní. Naš domov nech je aj vašim domovom. Ak ste v núdzi a potrebujete jedlo a miesto na odpočinok, radi doprajeme to, čo dopriať môžeme.“

„Vaše zvyky sú príjemné. Prichádzame z veľkej diaľky, ale nie sme v núdzi. Chceli sme prísť medzi priateľov, a ako vidíme, už teraz sme medzi priateľmi. My budeme tiež radi vašimi priateľmi a radi sa postaráme o poznatky, ktoré sme nadobudli pri našom cestovaní. Svet je obrovský a niekedy je viac kúzelný každým dňom.“

„Páči sa mi tvoj úprimný záujem. Vidím v mladom bojovníkovi zvedavosť a v tvojej spoločníčke nervozitu. Poďte, prosím, posadíme sa za veľký stôl a tak, ako ja poznám vás, spoznajte aj vy našu kultúru.“

„Máš dar čítať myšlienky?“

„Nie je to môj dar. Je to dar celého nášho ľudu. Všetci dokážu čítať myšlienky, ak vytrvajú v meditácii a láske ku všetkému živému.“

Nira požiadala Gerina, aby jej pomohol. Videla iskru v jeho očiach a on bol veľmi rád, že jej môžu spríjemňovať presun.

„Zaujíma ťa, prečo nechodím, je to tak? Vidím ti to na očiach, hoci sa ti do nich nedívam,“ oslovila Gerina zlatovlasá mladá žena na vozíku.

„Áno, zaujíma ma to. Nikdy som nevidel bohyňu.“

„Každý človek má svoj život, ktorý môže začať i skončiť nečakane. Ponáhľala som sa na svet a toto je následok.“

„Ale si bohyňa. Prečo to nenapravíš?“

„Nemám na to kúzelnú moc. Samozrejme, že by som radšej chodila a bola by som úplne obyčajnou ženou, ktorá by pracovala na poli alebo v kuchyni. Ak by som tú moc mala, neviem, či by som to vymenila okamžite. Je krásne, ak dokážeš dodávať nádej.“

„Prečo žiješ medzi ľuďmi?“

„Som človek. Podobne, ako ty. Nie som niečo viac. Nepotrebujem a nechcem žiť v paláci, ktorý by pre mňa niekto postavil.“

Za niekoľkými veľkými domami sa nachádzal ďalší, ešte o niečo väčší. Cez široké dvere sa do neho dostala dvadsiatka ľudí. Nira, Ziggy, niekoľko členov posádky Galedonu a miestni obyvatelia, ktorých celé stretnutie najviac zaujímalo.

„Neboj sa položiť svoju otázku, odpoviem ti na ňu,“ Nira sa pozrela na Riu a posmelila ju.

„Prečo si Nira práve ty?“

„Pretože nemôžem pracovať. Moje nohy sú slabé a ruky tiež. Dokážem robiť len niektoré práce a dostala som možnosť byť Nirou.“

„Ak ty si Nira a si skutočná, znamená to, že aj Arin je skutočný?“

„Arin je boh. Niekto ho uznáva, niekto nie. Je to právo každého jednotlivca. Nira znamená tá, ktorá prináša lepší svet. Dnes je to ťažko povedať, pretože pre každého je lepšie niečo iné. Tí, ktorí chceli veriť, a stratili vieru v Arina, si vytvorili vlastného boha. Konkrétne bohyňu Niru. Teraz som ňou ja.“

„Bola predtým iná Nira?“

„Áno, bola. Aktuálna Nira som ja. Ale ak ma nazvete mojím pôvodným menom, nebudem sa hnevať. Nira je rebelstvo, chaos a ľudskosť. Viem o твоjich zážitkoch na druhej strane.“

„Ako môžeš vedieť úplne všetko?“

„Meditácie.“

„Arinovi posluhovači vedia dvíhať kamene a ty vieš čítať myšlienky?“

Nira zdvihla stôl, o ktorý sa všetci podopierali. Nedotkla sa ho, všetko dokázala silou svojej mysle.

„Tvoj prístup je jedinečný,“ pochválila Niru arkánka. „Vieš, na čo práve teraz myslím?“

„Myslíš na minerál, ktorý tvoji priatelia potrebujú. Poznám len niektoré jeho vlastnosti, a viem, že má pre vás obrovskú cenu. Môžeme sa dohodnúť a byť priateľmi i partnermi. My máme niečo, čo vy potrebujete a nás zaujíma to, čo nám dokážete ponúknuť.“

„Na podrobnosti ohľadne obchodu je tu Ria. S ňou sa dá dobre dohodnúť. Už tu nie som potrebná.“

„Niečo nie je v poriadku?“ So záujmom sa spýtala Ria.

„Mala by si veľa meditovať.“

Ziggy vyšla z miestnosti a nechala ostatných tak. Dokončovať obchodné styky sa jej vôbec nechcelo. Ria zatiaľ pokračovala v rozhovoroch. Gerin vybehol za Ziggy, ale tá ho okamžite poslala späť.

Arkánka chcela byť sama. Vybrala si najbližší kúsok lesa a posadila sa na jeden z padnutých stromov. Potrebovala si všetko premyslieť. Rozmýšľala nad slovami, ktoré povedali ostatní. Ria, Gerin... a hlavne Nira. Niečo jej na nej nesedelo.

„Nie si ako ostatní.“

Ziggy sa pozrela okolo seba. Nevedela, kto povedal tie slová.

„Vždy mi tak dobre padne, keď ma začne niekto ukrytý niekde... ani neviem kde... poučovať o tom, aká som. Alebo nie som.“

„Vieš, komu patrí tento hlas.“

„Hmm, budem hádať. Komu by mohol patriť ženský hlas? Navyše rovnaký ako má tá Nira? Už to mám! Tak vieš ty čo? Keď už sa tu takto duchovne prihováraš, prečo sa rovno neposadíš tu na strom, tak ako ja? Budeme si vidieť do očí, nie len do mysle.“

„Nemôžem od všetkých odísť. Ak ma však počkáš, prídem, len čo budem môcť.“

„Čakať na bohyňu? Tak to aby som si niečo účtovala.“

„Tvoji priatelia potrebujú pomoc a ja som ochotná pomôcť im. Musíš ale pochopiť, že aj ja sa musím presvedčiť o tom, akí sú.“

„Na démonku ti to ide pomaličky. Áno, viem kto si. A je mi jedno, či to vedia ostatní.“

„Pre dobro ostatných by bolo dobre, aby to nevedeli. Ako som povedala, rada pomôžem. Na rozdiel od Arina je moja sila skutočná. Nič nepotrebujem. Nezištne pomôžem tým, ktorí pomoc potrebujú.“

Ziggy sa okamžite postavila a vypravila sa za Nirou. Žiadna pomalá chôdza, ale beh. Čokoľvek bolo v jej ceste, okamžite presunula nabok svojimi mocnými rukami. Vstúpila do rokovacej miestnosti a rýchlejšie, ako by si ktokoľvek z prítomných stihol uvedomiť, sa dotkla ramena ženy na vozíku.

Všetci muži v miestnosti sa okamžite chopili zbraní a pripravili sa na obranu svojej bohyne. Tá však rýchlo stratila svoju podobu. Namiesto mladej ženy sa objavila démonická bytosť naháňajúca strach.

„Len sa pozrite na svoju bohyňu. Pozrite sa, koho uctievate.“

„Prečo? Prečo si mi to spravila?“ Nira sa s plačom spýtala arkánky.

Nastalo úplné ticho, prerušené len zbraňami, ktoré prekvapeným strážcom padli na podlahu.

„Povedala som, že ti pomôžem a toto je tvoja odmena?“

„Rada privítam tvoju pomoc, ale až budú všetci vedieť, kým v skutočnosti si.“

„Ale oni to vedia. Som obyčajné dievča, ale nedávno som získala vedomosti mocnej bytosti, ktorá benevolentne presúva všetko, čo vie, z generácie na generáciu. Nikdy som neublížila tebe, ani ostatným.“

„Vieš teraz všetkým vysvetliť, kto som? A čo sa stalo, keď som sa ťa dotkla?“

„Samozrejme. A povedala by som o tom sama.“

Muži sa znovu chytili svojich zbraní a priblížili sa k dvojici, aby ich rozdelili. Prekvapene si však všimli, ako sa im do cesty postavil Gerin. Neozbrojený sa postavil medzi smelú bojovníčku, bohyňu a ozbrojený dav.

„Čo máme robiť?“ Spýtala sa jedna časť bojovníkov, zatiaľ čo ostatní sa začali čudovať, že ich bohyňa má zrazu strach.

„Zložte zbrane. Sú to naši priatelia.“

„Ty,“ kričali na Ziggy, „ty vysoká! Okamžite ju pusti!“

Kým sa väčšina pokúšala vyriešiť patovú situáciu, Ria použila svoju vysielacčku. Zadala svoj osobný kód a kód akcie. Urgovala, aby sa všetci vrátili na loď. Čo najrýchlejšie.

„Zastav ich,“ pošeptala Ziggy Nire a pustila jej rameno. Tá všetkých zastavila na mieste.

„Čo to má znamenať?“ Sťažuje sa Ria.

„Daj nový signál, že všetko je v poriadku.“

„Ona patrí medzi maniov!“

„A ty si horšia od nich. Urob, o čo ťa žiadam, lebo inak ti dolámem ruky a urobím to sama!“

„Je neskoro. A povedz tej strige, nech ma pustí!“

„Nie je neskoro. A nepustí ťa.“

Nira svojou magickou silou privolala viac bojovníkov a tí obkľúčili všetkých z Galedonu. Zároveň sa zamerala na hrozbu, ktorú privolala Ria. Vypálená raketa cielila priamo na nich. Rozhodla sa ju zastaviť.

„Povedz mi, prečo túžiš po smrti?“ Nira oslovila Riu a urgovala od nej odpoveď.

„Viem, kým si. A čo dokážeš. Si nepriateľ všetkého živého.“

„Pozri sa okolo seba. Alebo pod' so mnou, ukážem ti lepšiu výhľad.“

Bohyňa chytila Riu za ruku a obidve sa premiestnili na strechu budovy, v ktorej práve boli. Videli ľudí, ktorí pracujú i tešia sa zo života. O všetko je dobre postarané a nikto netrpí. Žiadna veľkolepá ukážka, len bežný život. To všetko má zničiť raketa, ktorá zastavila kúsok od nich. Nira ju posunula tak blízko, aby sa jej mohli obidve dotknúť.

„Chceš zničiť, čo nepoznáš. Máš strach a tvoj úsudok ničí nenávisť. Dovoľ mi zničiť tvoj strach, alebo zničiť tvoju loď. Ak nechám tú raketu dopadnúť, zničím tvoj strach. Ty prídeš o priateľov i o seba. Ja to môžem prežiť, ale všetci, na ktorých mi záleží a ktorí si s tebou prajú mier, budú mŕtvi. Nedosiahneš obchod. Nebude žiadne diplomatické víťazstvo. Len smrť. A ak chceš, môžem otočiť raketu a zničiť tvoju loď. Ja nestratím nič. Ty však znovu stratíš priateľov a budeš musieť žiť s vedomím, že je všetko tvoja vina. Nikdy nezabudneš na to, čo si spôsobil.“

Na strechu sa vyšplhala Ziggy. Prekonala niekoľko prekážok a dostala sa počas Narinej reči tak blízko, že by mohla zakročiť.

„Ziggy, rob niečo!“ Vykrikla Ria.

„Fajn.“ Ziggy si sadla na zem, prekrižila nohy a spokojne začala zívať.

„Čo robíš?“

„Vyčkávam. Toto nie je môj boj. Ale tvoj.“

„Chyť ju za rameno tak ako predtým.“

„Zaujímavé. To môžem urobiť. Všetkých zabijem. Treba mi to?“

„Ziggy!“

„Jasné, niečo som chcela. Čo keby si bola tak dobrá a hodila mi vysielaciu?“

„Načo? Oni tú raketu nezastavili. To ona!“

Ria využila zaneprázdnenosť Niry a odtrhla sa od nej. Namierila si to k najbližšiemu okraju strechy. Chcela zoskočiť, ale uvedomila si, že pád z takej výšky by neprežila. Rozmýšľala, čo robiť, a zatiaľ ju arkánka hodila o zem a zobrala jej vysielaciu.

„Haló, je tam niekto? Počujte, mám tu nad hlavou raketu. Vypálili ste ju, lebo vám to prikázala Ria. A ona to zas poslala. Nie je tu žiadne nebezpečenstvo. Môžete ju nejako... ja neviem... zneškodniť?“

„Ako to, že tá raketa nedopadla?“

„Vysvetlím neskôr. Teraz by ste ju mohli, prosím, zničiť?“

„Ak ju odpálime, vybuchne aj najbližšie okolie. Podľa senzorov by to mnoho ľudí neprežilo.“

„Zničte ju, až to bude bezpečné.“

Ziggy dala pokyn Nire, aby zdvihla raketu čo najvyššie. S vypätím síl sa o to pokúsila, ale dlhé sústredenie ju veľmi vyčerpávalo.

„Teraz! Teraz!“ Zakričala Ziggy do vysielacky, keď videla, že Nira už nedokáže posunúť raketu vyššie.

Raketa sa rozsypala na niekoľko kusov. Niektoré dopadli na iné strechy, trafili ľudí, ktorí sa na všetko prizerali z ulice a nejedného usmrtili. Jeden z nich zasiahol dievča na vozíku. Zavládlo zdesenie.

Ziggy okamžite zdrapila Riu a prehodila si ju cez rameno. Smerovala priamo k umierajúcej Nire. Ria kopala, hrýzla a snažila sa vytočiť z jej železného zovretia, ale márne.

„Nauč ju. Nauč ju porozumieť.“

„Nie, to nesmieš! Pusti ma!“

„Pustiť ťa? Nie, to nesmiem,“ arkánka odvrkla na prosbu Rie a uložila ju vedľa Niry. Zároveň jej znemožňovala akýkoľvek pohyb.

Začal sa presun vedomia z jedného tela do druhého. Ziggy to mohla kedykoľvek prerušiť, ale neurobila to. Ria sa bránila, ale nemala šancu. Mohla prosiť koľko len chcela. Po chvíli sa jej hnev utišil.

„Ako sa cítiš?“

„Cítim sa zvláštne. Všetko je také jednoduché. Myslím, že dokážem úplne všetko.“

„To je dobre. Budeš mať zodpovednosť. Všetci sa na teba spoliehame, Ria.“

„Ale ja... ja nie som Ria. Už viac nie.“

„Ria, Nira, pre mňa to znie podobne.“

„Prečo si to urobila?“

„Máš veľké ambície. Chceš niekomu vládnuť, potrebuješ rozhodovať. V tomto si podobná ako maniovia. Dala som ti tú možnosť. A môžeš si za to sama. A, áno, trochu viac to zjednoduší obchody. Vlastne stačí, aby si sa dohodla sama so sebou.“

„Mala by som ti veľmi poďakovať. Urobila si pre mňa veľa, veľmi veľa.“

„Nemusíš mi ďakovať. Len ťa prosím, druhýkrát na mňa neposielaj raketu. A ozaj, ako ťa mám teraz osloviť? Si Ria, a zároveň si Nira.“

„To dievča oslovovali Nira. Jej pôvodné meno všetci zabudli. Mám aj jej spomienky. Bola skutočne dobrá. Nikdy neurobila nič zlé.“

„Tak sa zapozerať poriadne do jej spomienok a skús sa nejako polepšiť. Viem, chcem od teba veľa, ale na druhej strane máš svoje superschopnosti.“ Ziggy sa na ňu jemne usmiala a začala zliezať budovu. Keď zliezla, už na ňu všetci čakali.

Okolie bolo posiate kúskami rakety a kto mohol, staral sa o zranených.

„Prečo si sa vtedy dotkla tej bohyne?“ Spýtal sa Gerin.

„Chcela som si niečo overiť.“

„To, či je naozaj z rodu maniov?“

„Nie. Chcela som si overiť, čo dokáže táto naša mladá fešanda, ktorú nikto nemá rád.“

„Ziggy!“ Skríkla nová bohyňa.

„Áno?“

„Mala by si prehodnotiť svoje správanie.“

„A to povedala bohyňa, ktorá ma napomína, namiesto toho, aby pomohla tým, ktorí zomierajú. Ty jediná im môžeš pomôcť. Tak sa do toho pusti. A neodvrávaj, lebo budeš bez večere. Bohyňa alebo nie.“

Epilóg

Po splnení najdôležitejších úloh sa začalo krátke obchodné rokovanie. Georit zadarmo. Pre niekoho nemá žiadnu cenu, a pre niekoho má privysokú. Nie všetkým sa to páčilo, ale obyvatelia mali radosť, že je Nira späť. Oslávili deň, v ktorý získala ich bohyňa nové telo. Zároveň smútili za tými, s ktorými sa museli rozlúčiť.

Všetci z lode Galedon II sa vracali na svoju planétu. Nakladali surový georit a nutné zásoby. Skoro všetci nastúpili. Ria musela zostať a Ziggy zaváhala. Stála na krátkych schodoch do lode. Nevedela, či má skutočne ísť.

„Nad čím rozmýšľaš?“ Spýtala sa Pairusa a sadla si vedľa nej na schod.

„Myslím, že je to jasné. Mám ísť, alebo zostať?“

„Choď tam, kde sa cítiš ako doma.“

„Necítim sa doma na Vodnej planéte, ani na tej vašej. A ani tu.“

„Tak pod' s nami a nájdeš iné miesto, ktoré ti bude viac vyhovovať.“

„Začínam pociťovať, že aj ja by som sa mala niekde usadiť. Najlepšie roky môjho života mám za sebou, aj keď to nedávam vedieť.“

„Nemusíš byť bojovníčka, aby si učila bojovať. A nemusíš byť mudrc, aby si mohla pomáhať svojou múdrosťou.“

„Myslíš si, že som silná? Sú silnejší. Myslíš si, že som múdra? Sú múdrejší.“

„Ale nikto nie je tak dobre trafený ako ty. A ja pri tebe rada ostanem. Gerin tiež. Aj tá dievčina z Vodnej planéty. Ako sa volala?“

„Myslíš tú, ktorú zabili, ani neviem koľkokrát a ani raz som ju nezachránila?“

„Tú druhú.“

„Larynia.“

„Pod' s nami. Navštíviš svojich priateľov. A na cestách nájdeš nových. Pod', bude to zábava. Aj dnes si vydobyla veľké víťazstvo.“

„Áno, víťazstvo. Pre niekoho. Rada s vami pôjdem. Nechcem vedieť, čo všetko tá nová Nira dokáže.“

„Ria vie byť šikovná. Uvidíš, všetko dobre dopadne.“

„Vidno, že si psychologička. Tvrdíš, že všetko dobre dopadne, aj keď vieš, že to dobre ani len nezačalo.“

„Pod’“ Pairusa podala arkánke ruku a tá ju prijala.

Skôr, ako sa vesmírna loď začala dvíhať, posádka zbadala niečo neznáme v jednom zo skladov. Pohyb. Niečo malé sa tam ponevieralo.

Vojaci priniesli pred Teiraka úplne malého človečika. Dievčatko s neskutočne obrovskými očami. V rukách malo pás s nábojmi, ktorý ledva unieslo. Myslelo si, že je to ozdoba a ledva s ním kráčalo. Za normálnych okolností by ju vojaci rýchlo odzbrojili, ale rozhodli sa, že pobavia posádku.

„Kto si? A ako si sa tu ocitla?“

„Kde je ma-ma?“

„Nevieme, kde je tvoja mama. Ale tu nie je.“

„Neviem kde je moja ma-ma.“

„Ako sa volá tvoja mama?“

„Nira.“

„Zavolajte mi niekto Ziggy. Aj Pairusu. Teraz hned’. Asi sa tu trochu zdržíme.“

„Kde je moja ma-ma?“

Dievčatko sa pýta niekoľkokrát tú istú otázku, v rôznych obmenách. Na prekvapenie ostatných sa vrhla do náruče arkánky, ktorá dobehla ako prvá.

„Dievča zlaté, ja ale nie som tvoja mama.“

„Ty si Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren. Teraz si moja ma-ma.“

„Neviem, ako je možné, že poznáš celé moje meno, ale tvoja mama nie som. Teba priviedla na svet Nira. Ona je tvoja mama.“

„Ale moja ma-ma zomrela. Teraz si ty moja ma-ma.“

„Áno, zomrela. Ale časť z nej prežila a bude ti pomáhať. Bude sa o teba starať.“

„Všetci zomrú. Ria-Nira ukradne všetkým duše. Ty ma ochrániš. Ty si moja ma-ma.“

„Len pre moju zvedavosť, ak by si chcela dať deväťdesiatim siedmim deťom cukríky a každému by si chcela dať päťstotridsaťšesť cukríkov, koľko cukríkov potrebuješ?“

„Päťdesiatjedentisícdeväťstodeväťdesiatdva cukríkov.“

„Zaujímavé. Si veľmi šikovná, vieš o tom? Už teraz ťa mám rada. Všetci ťa máme radi.“

„Oni nie. Ani ty ma nemáš naozaj rada. Bojíš sa ma.“

„Samozrejme, že sa bojím. Ty si malý génius a si ozbrojená. Navyše mi niečo hovorí, že by som mala byť opatrná, čo ti poviem.“

„Ty si moja ma-ma. Ostatní zomrú.“

„Všetci niekedy odídu z tohto sveta. Pre každého príde čas. Dnes to však nebude.“

„On zomrie,“ povedalo dievčatko a zapozeralo sa na Teiraka.

„Poď, ty môj malý strašidelný horoskop, poprechádzame sa. Rada ťa viac spoznám.“

„On musí zomrieť.“

Vojaci namierili zbrane na dievča, ktoré sa s nenávisťou pozeralo na Teiraka. V okamihu sa pás s nábojmi rozpadol na prach a náboje začali svišťať vzduchom. Trafili Teiraka a potom ďalších a ďalších členov Galedonu II. Ziggy okamžite zakročila a zdrapila jeden z nábojov. Prebodla hrdlo malej čarodejnice.

Telo toho stvorenia sa začalo meniť, z dievčenského na postavu mohutného démona. Vojaci začali s paľbou a Ziggy pridávala rany, až démon z rodu maniov padol.

„Čo to malo znamenať?“ Spýtala sa Pairusa a najskôr chcela odpoveď od Teiraka, ale keď uvidela jeho bezvládne telo, prestala kontrolovať svoje emócie a prešla do silného plaču.

„Arin. Mlčanlivý Arin.“

„On? Myslela som, že neexistuje.“

„Alebo ho skôr niekto blokoval. Ria musela na chvíľu stratiť kontrolu. Možno to urobila schválne. Alebo ho k tomu donútila. Arin je mŕtvy a Ria môže robiť, čo len chce. Nemá konkurenciu. Neznášam tieto trpké víťazstvá.“

Posádka sa pokúšala zachrániť životy svojich priateľov, ale nemohli robiť vôbec nič. Napriek volaniam a prosbám sa Ria neobjavila. Neurobila nič.

„Ako to vidíš?“ Spýtala sa Ziggy Pairusy.

„Ako to mám vidieť? Ani nechápem, čo sa stalo a stále deje.“

„Zabili sme dobrú démonku, ktorá držala v šachu zlého démona. Na ich miesto sme dosadili úplnú mrchu, ktorá si môže robiť, čo chce. A prišli sme o veliteľa. Mali by sme vypadnúť. Čo najskôr. A najlepšie, už sa tu neobjaviť.“

Lod' opustila Gernar a po hodinách plavby vesmírom sa Ziggy dostala do kapitánovej kajuty. Prezerala si záznamy, ku ktorým dostala prístup. Všade bol poriadok, každá vec mala svoj zmysel práve tam, kde bola. Ale nikto neležal na posteli a nekontroloval chod lode.

Arkánka sa pozrela na Gerina, ktorý práve potichu zaklopal na dvere.

„Mohla si niečo urobiť?“

„Aby som ho zachránila? Myslím, že nie. Vôbec som nevedela, čomu tam budeme čeliť. Nezistila som, kto je v skutočnosti to dievčatko.“

„Dotýkala si sa. Mala si to vidieť a mala si vyblokovať to kúzlo.“

„Nerozumiem, prečo som to nezistila. Musel ma dobre poznať, alebo použil nejaké naozaj špeciálne kúzlo. Nevieť. Možno ani ja nie som to, čo som bývala. Nevieť. Otvorene ľutujem, že som neurobila viac, alebo že to, čo som urobila, som neurobila rýchlejšie.“

„Ak by si nezasiahla, zomrelo by viac ľudí. Ani ja by som neprežil. Nikto. Boli by sme lod' mŕtvych.“

„Prišli sme po materiál na zbrane a prinieslo to smrť. Za smrť tej pôvodnej Niry môže tak Ria, ako aj ja. A Ria nikomu nepomohla, aj keď mohla. Pokiaľ ide o mňa, urobila som všetko, čo bolo v mojich silách. Možno nemám tú najväčšiu vinu, ale viem, že sa nemôžem vrátiť. Viem, ako to vaši ľudia zoberú a pochopia. Chcela som dobro, ale spáchala som zlo. Riu nemôže nikto potrestať. Mňa áno.“

„Tvoja vina je malá. Oveľa menšia, ako tvoje zásluhy.“

„Zober si meč. A bodni. Presne sem.“

„Čo blázníš? Zabiť ťa? Nikdy. NIKDY!“

„Prečo nie? Je to moje pranie.“

„To nie je tvoje pranie. Tvojim práním je, aby všetci spravodliví žili.“

„Nepoznáš ma. Vôbec ma nepoznáš.“

„Máš pravdu, Ziggy. Teraz ťa nepoznám. Chceš ujsť od problémov namiesto toho, aby si ich riešila.“

„Nie som žiadna hlupaňa. Dobre viem, čo sa stane, keď sa dostanem na vašu planétu. Ja budem tá, ktorá môže za smrť Teiraka. Dav povie na mňa. A dav potrebuje vinníka a spravodlivosť.“

„To sa môžem aj ja zabiť. Nič som nedokázal.“

„Ak potrestáš vinníka, získaš si rešpekt. Si človek. A toto je tvoj ľud. Nie môj.“

„Daj mi svoj meč.“

Ziggy bez zábran dala svoj meč mladému vojakovi. Sršal z nej vnútorný mier. Pokoj, o akom snívajú ľudia, ktorí nikdy nežijú v pokoji.

„Rozhodol som sa. Zmením svet. K lepšiemu. Prestanú vojny. Už nebude nikdy hlad a mor. Žiadne udalosti, ktoré nikomu nepomôžu a všetkým ublížia. Všetci budú spokojní a šťastní. Budú si užívať každý jeden deň ešte viac, ako ten predošlý a budú poznať celý svet i sami seba.“

„To je pekné, držím ti palce. Vieš však, čo všetko na to potrebuješ?“

„Teba.“

Gerin objal statočnú bojovníčku a ona, po dlhom čase, ukázala úprimné slzy.

„Čo povedať o Teirakovi na jeho pohrebe?“

„Pravdu. Povedz, že padol v prvej línii a že nielen podľa ľudí to bol fajn chlap.“